ORTODOKSİA

AHLAKÎ VE DİNÎ RESALE

İMTİYAZ SAHİBİ : HRİSTOPOLİS MİTROPOLİTİ
MELETİOS LUKAKİS

MAHAL İDARE : FENER RUM PATRİKHANESİ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΕΤΟΣ ΣΤ' ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1931 ΤΕΥΧΟΣ 71

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ
1931



Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΘΕΜΕΛΙΩΤΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

Ἀνδρέας ὁ Πρωτόκλητος τῶν Ἀποστόλων τοῦ Κυρίου, ἐγένετο ὁ πρῶτος Κήρυξ τῆς Χριστιανικῆς Ἀληθείας ἐν τῷ Βυζαντίῳ, ἐν ᾧ καὶ ἔπηξε τὸ πρῶτον Χριστιανικὸν θυσιαστήριον, χειροτονήσας ἅμα Ἐπίσκοπον ἐν αὐτῷ τὸν ἱερὸν Στάχυν, ἕνα τῶν Ἑβδομήκοντα Ἀποστόλων.

Τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, μαρτυρήσαντος ἐν Πάτραις, μετακομισθὲν τῇ 3ῃ Μαρτίου τοῦ 357, ἀπετέθη ἐν τῷ προσφάτως τότε ἱδρυθέντι ἱερῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Τῇ 28ῃ Ἰουλίου 550, γενομένων τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ναοῦ τούτου, ἐτελέσθη δευτέρα κατάθεσις τῶν λειψάνων Ἀνδρέου, Λουκᾶ καὶ Τιμοθέου τῶν Ἀποστόλων, διότι εἶχον ἀρθῇ καθ' ὃν χρόνον ὁ Ναὸς ἀνῳκοδομεῖτο ὑπὸ τῆς Θεοδώρας μεγαλοπρεπής.

Ὑπῆρχον δὲ ἐνταῦθα ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου πέντε Ναοί: Ἕνα ἵδρυσε κατὰ τὸν στ´ αἰῶνα ἡ Ἀρκαδία, ἡ ἀδελφὴ Θεοδοσίου τοῦ Β´. Τοῦτον μεγαλοπρεπῶς ἀνῳκοδόμησε Βασίλειος ὁ Μακεδών. Ἕτερον ἔκτισεν ὁ Μ. Ἰουστινιανὸς εἰς τὸν Χορτοβολῶνα. Κατὰ τὸν στ´ αἰῶνα ὑπῆρχον καὶ δύο ἄλλοι Ναοὶ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὁ μὲν πλησίον τοῦ Στύλου, ὁ δὲ πλησίον τῆς Σατουρνίνου πόρτης. Ὁ Δουκάγγιος ἀναφέρει καὶ Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ἐν τῇ Κρίσει. Ἀλλ' ὁ Μ. Γεδεὼν παρατηρεῖ ὅτι ὁ Ναὸς οὗτος δὲν ἦτο τοῦ Πρωτοκλήτου. Θεοδώρα δὲ ἡ Κατακουζηνή, ἀνεψιὰ ἐξ ἀδελφῆς Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ἀνήγειρεν ἄλλον Ναὸν εἰς τὸν Πρωτόκλητον Ἀνδρέαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμε τρία ἐπιγράμματα ὁ Μάξιμος Πλανούδης.

Κατὰ καιροὺς ἡ Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν Χριστιανῶν πρὸς προσήκοντα ἑορτασμὸν τῆς μνήμης αὐτοῦ. Τοιαύτας συστάσεις εὑρίσκομεν ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Σεραφεὶμ τοῦ Β′ (1757—1761) ἀπὸ 8 Νοεμβρίου 1759 ἀπολυθείσῃ Ἐγκυκλίῳ πρὸς τὸν Κλῆρον καὶ τὸν Λαὸν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, δι' ἧς ὁ Πατριάρχης Συνοδικῶς συνιστᾷ τὸν ἐπάξιον πανηγυρισμὸν τῆς Ἑορτῆς. Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη δημοσιεύεται ἐνταῦθα.

Τὴν μεγάλην ταύτην διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως Ἑορτὴν λαμπρύνει ἡ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τελουμένη Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Λειτουργία ἐν πάσῃ ἐκκλησιαστικῇ σεμνότητι καὶ μεγαλοπρεπείᾳ.

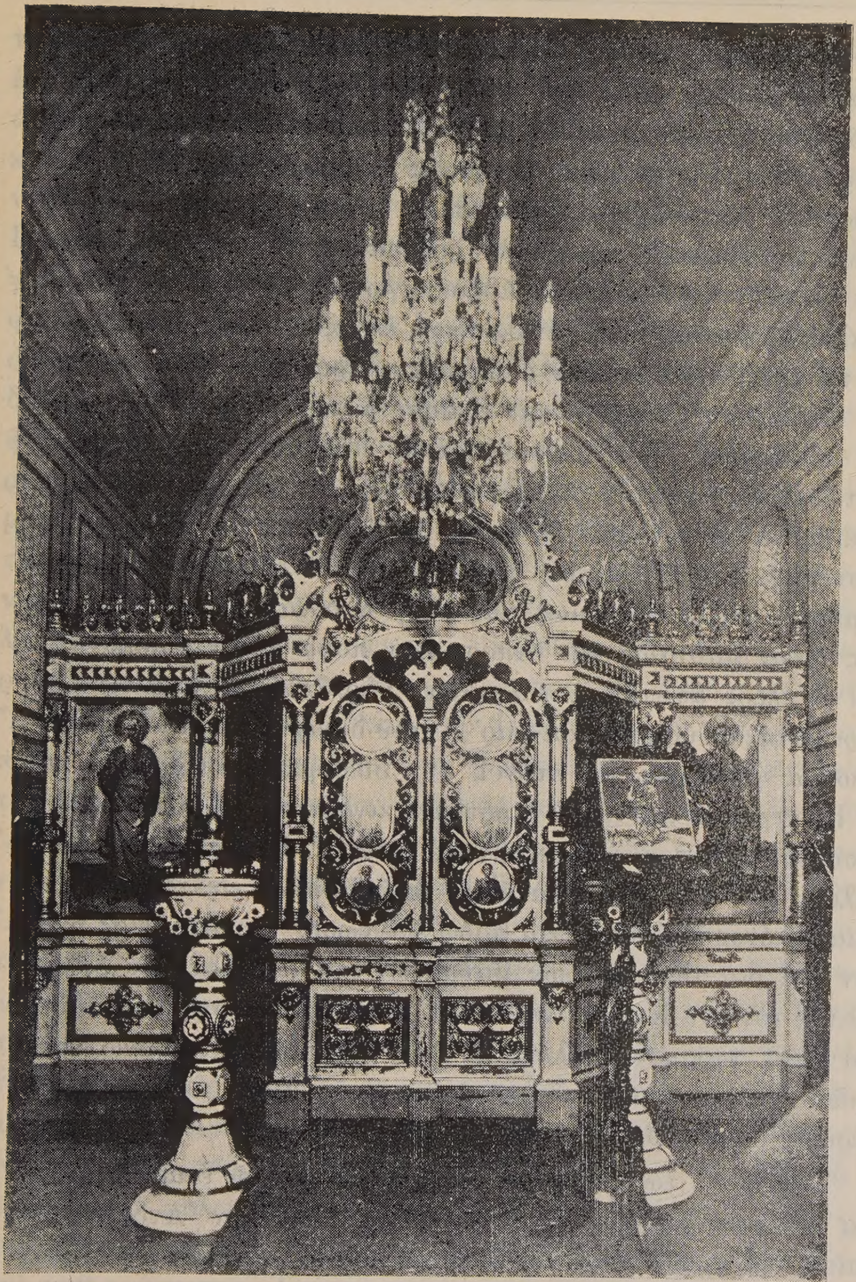
Ἵδρυται δὲ ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Οἴκῳ καλλιπρεπὲς Παρεκκλήσιον, τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἐν ᾧ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης πρωΐας καὶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἀκούει τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας.

Ἀπὸ ἔτους, προνοίᾳ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, εἰκὼν ὡραία τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου φωτίζει καὶ φρουρεῖ τὴν ἐπίσημον Εἴσοδον τοῦ Πατριαρχικοῦ Οἴκου, παρὰ τὸ Γραφεῖον τῆς Μεγάλης Ἀρχιδιακονίας.

Ἡ Ἐγκύκλιος Σεραφεὶμ τοῦ Β′.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ, ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ λοιποὶ εὐλαβέστατοι ἱερεῖς καὶ ὁσιώτατοι ἱερομόναχοι, οἱ ψάλλοντες ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Πόλεως, τοῦ Γαλατᾶ καὶ τοῦ Καταστένου, εὐγενέστατοι ἄρχοντες, χρήσιμοι ἐπίτροποι τῶν Ἐκκλησιῶν, μαγίστορες καὶ πρωτομαγίστορες τῶν ῥουφετίων, καὶ λοιποὶ ἁπαξάπαντες εὐλογημένοι χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ Κυρίου Παντοκράτορος, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή, εὐλογία καὶ συγχώρησις.



ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

Ὁ ἐν ἁγίοις ἐπαναπαυόμενος Θεὸς τοῖς νομίμως κατὰ καιροὺς ἀθλήσασιν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ ἐπαξίως καὶ τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῶν ἄθλων ἀνταπέδωκε, θείᾳ δόξῃ καὶ τιμῇ αἰωνίῳ αὐτοὺς ἀναστεψάμενος· «***δίκαιος γὰρ ὢν ὁ Κύριος καὶ δικαιοσύνας ἠγάπησε***»· διὸ καὶ δικαίως τοὺς δικαίους ἀντεδόξασεν, ὡς Αὐτὸν δοξάσαντας τῇ ὑπερφυεῖ καρτερίᾳ ἐν τοῖς ὑπὲρ Αὐτοῦ πολυάθλοις ἀγωνίσμασι, περὶ ὧν ὁ ἱερὸς Ψαλμῳδός, προφητικῶς ἀνακρούων, ἔκραζε : «***τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος***», τρανῶς προαναφωνήσας τὰ δι' ἐκείνων ὑπερφυῆ καὶ ἐξαίσια τελεσθησόμενα θαύματα, ὡς μελλόντων ἰδίοις καιροῖς πάντα πληροῦν τὰ θεῖα θελήματα. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ διάφορά εἰσι τὰ εἴδη τῆς εὐκλεοῦς ἀρετῆς, δι' ὧν οἱ ἐπὶ γῆς ἅγιοι δικαιωθέντες τῷ Κυρίῳ εὐηρέστησαν, Υἱοὶ Ὑψίστου κατὰ χάριν καὶ οὐρανοπολῖται γενόμενοι· μείζων δὴ ὅμως καὶ ἄλλη ἡ δόξα τῶν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων παρὰ πᾶσιν ὡμολόγηται καὶ τὸ κλέος ἄφατον· καταλιπόντες γὰρ ἅπαντα αὐτῷ τῷ Σωτῆρι κατηκολούθησαν καὶ παρ' Αὐτοῦ διδαχθέντες τὰ τῆς θεογνωσίας μυστήρια, ὡς πτηνοὶ τὴν οἰκουμένην διέδραμον καὶ τὸ Εὐαγγέλιον πανταχοῦ ἐκήρυξαν, κινδύνων καὶ διωγμῶν ἐπὶ τοσοῦτον καταφρονήσαντες ὡς καὶ «***ὅπλα δικαιοσύνης***» αὐτὰ καλεῖν. Διὸ καὶ πάντα τὰ ἔθνη βεβυθισμένα εἰς τὸ τῆς ἀσεβείας σκότος ἐφώτισαν καὶ πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας ἤγαγον καὶ διὰ τῶν ἀπείρων θαυμάτων καὶ πνευματικῶν διδαγμάτων τὸν τοῦ Κυρίου νεόλεκτον στρατὸν συνεστήσαντο· ὅθεν καὶ μετὰ παρρησίας πολλῆς τῷ θείῳ παριστάμενοι θρόνῳ ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνουσι καὶ ἁμαρτιῶν ἡμῶν λύσιν καὶ τὴν μετὰ χάριτος διαπρεσβεύονται βασιλείαν.

Τούτῳ δὲ τῷ θείῳ τῶν Ἀποστόλων χορῷ ἐναρίθμιον εἶναι καὶ πρωτόκλητον γεγονέναι τὸν πανεύφημον Ἀνδρέαν βεβαίως πεπύσμεθα παρὰ τῶν θείων Γραφῶν σαφῶς τοῦτο διδασκόμενοι. Οὗτος γὰρ πρῶτος ἠκολούθησε τῷ διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν τὸ ἡμέτερον προσλαβόντι φύραμα Θεοῦ Λόγῳ, διὸ καὶ

τῆς τοῦ ***πρωτοκλήτου*** κλήσεως ἔτυχεν· ἐπὶ δὲ τάχιστα αὐτῷ ἐνέτυχε δραμὼν καὶ πρὸς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Πέτρον τοῦτο ἀπήγγειλε καὶ «***εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν***» εἰπὼν ἐπεσπάσατο κἀκεῖνον εἰς ἔρωτα· οὐ γὰρ ἠνέσχετο μὴ καὶ τὸν ἀδελφὸν κοινωνὸν τῶν ἀγαθῶν γενέσθαι. Ἐντεῦθεν καταλιπὼν πάντα ὁ Πρωτόκλητος καὶ τῷ Διδασκάλῳ ἑπόμενος, τοῖς τε θείοις λόγοις Αὐτοῦ προσέχων τὰ ὦτα καὶ τοῖς ἀποτελουμένοις ὑπερφυέσι καὶ ἐξαισίοις θαύμασιν ἐνατενίζων ταῖς ὄψεσι, πρὸς θεῖον ἀνεβιβάζετο ὕψος καὶ πρὸς τὸν τοῦ Εὐαγγελίου ηὐτρεπίζετο δρόμον. Μετὰ γοῦν τὴν ἔνδοξον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἀνάληψιν τὴν πνευματικὴν καθοπλισθεὶς πανοπλίαν πρὸς τὸ κήρυγμα ἠπείγετο καὶ τὰς κληρωθείσας αὐτῷ πόλεις περιερχόμενος κατέλαβε τὸ Βυζάντιον καὶ τὴν ὑπερκειμένην ταύτην τῶν πόλεων Κωνσταντινούπολιν, ἐν ᾗ καὶ ἐπίσκοπον χειροτονήσας Στάχυν, ἕνα τῶν Ἑβδομήκοντα, καὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει κατηχήσας καὶ τέκνα φωτὸς ἀναδείξας, ἐν αὐτῇ καὶ ἱερὸν ἀνήγειρε τέμενος τῇ Θεομήτορι πρὸς τῇ ἀκροπόλει τοῦ Ἄστεος. Ὅσα δὲ καὶ ἄλλα τῷ Πρωτοκλήτῳ κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν εἴργασται, τῷ βουλομένῳ καταμαθεῖν ἀπὸ τῶν θείων ἐξέστω Γραφῶν· οὐ γὰρ πρόκειται ἡμῖν τὸν τοῦ Ἀποστόλου ἐξιστορῆσαι βίον, μηδὲ τὰ ἐκείνου λαμπρὰ ἀγωνίσματα καθ᾽ ἓν διαζωγραφῆσαι, ἀλλ᾽ ὡς Πρωτοκλήτῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ πρώτῳ Ἱεράρχῃ τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς τούτου ἁγιωτάτου Θρόνου γέρας τουτὶ ὅσιον καὶ δίκαιον ἀπονεῖμαι, ἄλλως τε καὶ ἡμῖν τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ ὀφειλόμενον, τοὐντεῦθεν λαμπρῶς τελεῖσθαι τὴν τούτου πανήγυριν καὶ μὴ ἀψοφητὶ καὶ ἐν παρόδῳ ταῖς λοιπαῖς προσμετρεῖσθαι ὁμοίως, ἀλλὰ καὶ μετὰ κρότων ἐμμελῶν καὶ ᾀσμάτων γεγωνοτέρων καὶ μέλψεων εὐσεβῶν τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐνασμενίζεσθαι ὡς ἐν αὐτῇ τῇ πανευφήμῳ πόλει πρώτου τὸν τῆς ἀληθείας λόγον λαμπρῶς κηρύξαντος καὶ τὸν ταύτης ἱερὸν θρόνον κατακοσμήσαντος καὶ καθιερώσαντος. Ταύτην τοίνυν τὴν λαμπροφόρον πανήγυριν τοῦ Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέου μέλλομεν σὺν

Θεῷ τελέσαι κατὰ τὴν λ΄ τοῦ παρόντος Νοεμβρίου (καθ᾽ ἣν καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ) ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς καὶ φωτοχυσίαις λαμπραῖς.

Τούτου χάριν γράφοντες διὰ τοῦ παρόντος ***συνοδικῶς*** μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, προτρέπομεν πᾶσιν ὑμῖν τὴν εἴδησιν ταύτην καὶ πάντας προσκαλοῦμεν εἰς τὴν πνευματικὴν τῆς εὐσήμου ταύτης πανηγύρεως συνεστίασιν, ἵνα ὅσοι πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς, ὅσοι πρὸς τὰ θεῖα πόθῳ μυστικῷ κεχηνότες τυγχάνετε, προσδράμητε μετὰ προθυμίας τῇ ῥηθείσῃ ἡμέρᾳ τῆς πανηγύρεως, ὅπως κοινῶς πανηγυρίσαντες ἐν ἀληθείᾳ καὶ πνεύματι δῶμεν δόξαν τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, τῷ ἀποστείλαντι τοὺς θείους Αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους εἰς πάντα τὰ ἔθνη κηρῦξαι τὸ Εὐαγγέλιον καὶ δι᾽ αὐτῶν τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸ τῆς ἀληθείας φῶς ἑλκύσαντι καὶ Υἱοὺς φωτὸς καὶ κληρονόμους τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀναδείξαντι. Πρὸς δὲ τούτοις ἐντελλόμεθα ὑμῖν τοῖς ἱερεῦσι τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς μεγαλουπόλεως ταύτης, τοῦ Γαλατᾶ καὶ τοῦ Καταστένου, ὅπως ***τὸ ἀπὸ τοῦδε ἐν ταῖς ἀπολύσεσι τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν μνημονεύητε καὶ τοῦ πανευφήμου τούτου Πρωτοκλήτου τῶν Ἀποστόλων καὶ πρώτου Ἱεράρχου Κωνσταντινουπόλεως Ἀνδρέου ἐξ ἅπαντος.***

Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον Αὐτοῦ καὶ ἄφατον ἔλεος καὶ ἡ εὐχὴ καὶ ἡ εὐλογία τῆς ἡμῶν Μετριότητος εἴη πᾶσιν ὑμῖν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ͵αψνθ΄.

Ἐν μηνὶ Νοεμβρίῳ Ἰνδικτιῶνος Η΄.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

ΠΛΗΡΩΣΙΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ἐλύθη ἓν εἰσέτι ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ εἰρήνη ἐπιβραβεύεται εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους τῆς Αὐστραλίας. Ἐπιστέγασμα αὐτῆς ἡ ἐκλογὴ νέου αὐτῶν θρησκευτικοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀνδρὸς δοκίμου κατὰ πάντα φανέντος ἐν τῇ ἄχρι τοῦδε ἐκκλησιαστικῇ αὐτοῦ διακονίᾳ, ἥτις ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς τὴν σκοπιὰν τῆς ἐν Αὐστραλίᾳ Ἐκκλησίας.

Ὁ νέος Μητροπολίτης Αὐστραλίας κ. Τιμόθεος Εὐαγγελινίδης κοσμεῖται διὰ προσόντων τὰ ὁποῖα κατέστησαν αὐτὸν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη γνωστὸν εἰς εὐρυτέραν κλίμακα καὶ προσφιλῆ, ἄξιον ἐμπιστοσύνης διὰ διακονίαν σοβαράν. Καὶ πεῖραν ἔχει καὶ βαθύτητα καὶ μετριοφροσύνην καὶ σεμνότητα καὶ ζῆλον ἀκραιφνῆ καὶ ἀγάπην καὶ ὑπομονήν. Οἱ τρόποι του εἶναι λεπτοί, ἡ ἐμφάνισίς του γαληνιαία, αἱ λέξεις του μεμετρημέναι, ἡ ἀγαθότης του προφανής.

Ἐγεννήθη ἐν Πολιχνίτῳ τῆς Λέσβου τῷ 1880 (23 Ἀπριλίου). Τὰ πρῶτα γράμματα ἤκουσεν ἐν Πολιχνίτῳ καὶ τῇ Εὐαγγελικῇ Σχολῇ Σμύρνης. Ἐχειροτονήθη διάκονος τῷ 1899 ἐν τῇ ἱ. Μονῇ Λειμῶνος Μιτυλήνης ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Μηθύμνης Στεφάνου Σουλίδου. Εἰσήχθη εἰς τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1906, ἀριστεύσας. Τῷ 1910 εἰσήχθη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1914. Ἔκτοτε ὑπηρέτησε τὴν Ἐκκλησίαν ὡς Προϊστάμενος τῆς ἐν Βουκουρεστίῳ Ὁμογενοῦς Κοινότητος, ὢν συγχρόνως καὶ Ἀποκρισιάριος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῇ Ὀρθοδόξῳ Ρουμανικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἰδιαιτέρως ἐξετιμήθη καὶ ἠγαπήθη.

Ἡ εὔορκος ὑπηρεσία αὐτοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ ὑπῆρξε διὰ τὴν Κοινότητα λίαν εὐεργετική. Μεταξὺ ἄλλων ὁ Ἀρχιμανδρίτης Τιμόθεος Εὐαγγελινίδης ὑπῆρξεν ὁ ἐνθουσιώδης πρωτεργάτης καὶ ἐμψυχωτὴς τοῦ μεγάλου ἔργου τῆς Κοινότητος ταύτης, εὐτυχησάσης νὰ ἀποκτήσῃ καλλιπρεπῆ καὶ εὐρύχωρα Ἐκπαιδευτήρια.

Ἤδη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ καλοῦ τούτου λευΐτου τῆς Ἐκκλησίας καὶ φιλοπόνου ἐργάτου τοῦ ἀμπελῶνος Κυρίου ἡ ἱερὰ Μητρόπολις τῆς Αὐ-

στραλίας εὑρίσκει τὸν ἄνθρωπόν της, ἐπανευρίσκει ἑαυτήν, καί, συνερχομένη ἐκ τῆς διαιρέσεως καὶ ταλαιπωρίας, θὰ ἀνασυγκροτήσῃ τὰ καθ' ἑαυτὴν καὶ θὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας καὶ τῆς προόδου.

Ἡ ἐκλογὴ τῆς Α. Θεοφιλίας ἐγένετο ἐν τῇ Συνοδικῇ Συνεδρίᾳ τῆς 19ης Νοεμβρίου, τεθέντων συνυποψηφίων τῶν Πανοσιολογιωτάτων Ἀρχιμανδριτῶν Ἰωάννου Ἀνδρεάδου καὶ Γερασίμου Καλοκαιρινοῦ, νυμφοστόλου γενομένου τοῦ Σεβασμιωτάτου Γέροντος Μητροπολίτου Λέρκων κ. Ἀμβροσίου.

Εὐθὺς ἐν τῇ αὐτῇ Συνεδρίᾳ ἐγένετο τὸ Μήνυμα καὶ ἡ Εὐχαριστία τῆς Α. Θεοφιλίας, παρατυχούσης ἐνταῦθα συνεπείᾳ ταξειδίου της. Πρὸς αὐτήν, κληθεῖσαν καὶ παραστᾶσαν ἐπὶ Συνεδρίας, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπηύθυνεν ἐν προσφωνήσει τὰ ἑξῆς :

Θεοφιλέστατε,

Ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος, ψήφοις κανονικαῖς, ἐξελέξατο τὴν Θεοφιλίαν σου Μητροπολίτην Αὐστραλίας.

Ἐπὶ τούτῳ θερμῶς συγχαίρομεν αὐτῇ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς διέκρινε τὸν ἱκανὸν οἰακοστρόφον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ πελάγει τῆς ἔριδος καὶ διχοστασίας εὑρε-Ἐκκλησίαν τῆς Αὐστραλίας θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς γαλήνης, τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς σωτηρίας.

Εὐχόμεθα ὁλοψύχως ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχύσῃ τὴν Θεοφιλίαν σου εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον, εἰς ὃ καλεῖται, καὶ πιστεύομεν ἀκραδάντως ὅτι διὰ τῆς ἀρετῆς, τῆς μορφώσεως, τοῦ ζήλου, τῆς διοικητικῆς πείρας καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν, αἱ ὁποῖαι κοσμοῦσιν αὐτὴν καὶ διὰ τῶν ὁποίων μέχρι τοῦδε παρέσχε πολυτίμους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, ἐντὸς ὀλίγου ἡ Ἐκκλησία Αὐστραλίας θὰ ἀπολαύσῃ τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς κατὰ Χριστὸν προκοπῆς καὶ θὰ δώσῃ καρπὸν πολύν, εἰς δόξαν αὐτῆς τε καὶ τῆς Ἁγίας ἡμῶν Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἡ Α. Θεοφιλία εἶπε τὰ ἀκόλουθα :

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Συγκινήσει βαθυτάτῃ συνέχομαι ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τῆς τοιαύτης εὐδοκίας καὶ τιμῆς, δι' ἧς ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας μὲ περιβάλλει.

Μετὰ μακρὰν μεταξὺ τῶν ἀγαπητῶν μου ἐν τῇ φίλῃ ἐκείνῃ χώρᾳ ὁμογενῶν καὶ παρὰ τῇ Ἁγιωτάτῃ ἀδελφῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ρουμανίας διακονίαν, ἐκρίθην κατάλληλος, ἵνα παράσχω τὰς ταπεινάς μου ὑπη-

ρεσίας, ὡς ποδηγέτης, κατὰ Χριστὸν τὸν Κύριον, τῶν ἐσκορπισμένων εἰς μεμακρυσμένας καὶ ἀχανεῖς τῶν περάτων τῆς Οἰκουμένης χώρας, πολυτίμων καὶ προσφιλῶν τῆς φιλοστόργου Ἐκκλησίας τέκνων.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν παραγνωρίζω, οὐδὲ ὑποτιμῶ, ἀλλὰ βαθέως συναισθάνομαι καὶ ἀναλογίζομαι τὴν δυσχέρειαν τοῦ ἔργου εἰς ὅπερ καλοῦμαι καὶ ἀποστέλλομαι καὶ τῆς βαρυτάτης ὄντως ἀποστολῆς ἥτις καὶ δὴ ὑφ' ἃς συνθήκας μοὶ ἀνατίθεται.

Ἡ θεία χάρις, ἡ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσα τὸ μέν, αἱ πατρικαὶ καὶ ἐγκάρδιοι εὐχαὶ καὶ εὐλογίαι τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς Κορυφῆς, καὶ τῶν Σεβασμίων Ἁγίων Ἀρχιερέων τὸ δέ, ἰδοὺ τίνα θὰ συντελέσωσιν καὶ ἐκ τίνων θ' ἀρύωμαι τὴν ὑπομονὴν καὶ ἐνίσχυσιν, ὅπως καταστῶ ἄξιος τῶν ἱερῶν παραδόσεων τοῦ αἰωνοβίου καὶ τηλαυγοῦς καὶ ἀσβέστου τούτου Σκηνώματο ς καὶ Φάρου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Σὴ δὲ σοφὴ καὶ πεπνυμένη μορφή, ἡ Σὴ ἰσχυρὰ φυσιογνωμία καὶ ὑπέροχος προσωπικότης αἱ ἀπαράμιλλοί Σου ἀποστολικαὶ ἀρεταί, ὦ Θεοδόξαστε Πάτερ καὶ Πατριάρχα, θὰ μὲ ἐμπνέουν, καὶ ὀφείλουν νὰ μὲ ἐμπνέουν, ζῆλον, ἐνθουσιασμόν, φιλοπονίαν, αὐταπάρνησιν, θὰ μὲ ποδηγετοῦν καὶ στηρίζουν εἰς τὸ σεμνὸν Ἱεραποστολικὸν ἐκεῖ πέραν, μέσῳ τῶν πολυκυμάντων ὠκεανῶν, ὑπούργημα, καὶ δυνηθῶ κατὰ τὸ δυνατὸν νὰ καταστῶ ἀντάξιος τῶν προσδοκιῶν αἵτινες ἐπὶ τὴν σμικρότητά μου ὑπὸ Σοῦ ἐστηρίχθησαν.

Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον !

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

Ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου Μητροπολίτου Αὐστραλίας κ. Τιμοθέου ἐτελέσθη ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ κατὰ τὴν ὡραίαν Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Λειτουργίαν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου. Ἡ Α. Θεοφιλία ἀπηύθυνε κατ' αὐτὴν πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα τὰ ἑξῆς :

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Θείᾳ πάντως βουλῇ βαδίζω νῦν μὲ καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ἐνώπιόν Σου, τοῦ σεπτοῦ μου κατὰ πνεῦμα Πατρὸς καὶ εὐκλεῶς προκαθημένου τῶν κατὰ Ἀνατολὰς Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, περικυκλουμένου ὑπὸ τῆς σεβασμίας χορείας τῶν γερασμίων τοῦ παλαιφάτου καὶ πανενδόξου Θρόνου Σου Ἱεραρχῶν, ἵνα περιβληθῶ τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ Τελεταρχικοῦ Πνεύματος τὸ ὕπατον τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα, καταστῶ ζῶσα τοῦ Οὐρανίου Θεοῦ εἰ-

κὼν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ σεμνὸς ποδηγέτης ἐν Κυρίῳ τῶν πεπιστευμένων μοι ψυχῶν, τέκνων προσφιλῶν τῆς φιλοστόργου Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Τῆς ἀνθρωπίνης ὅμως φύσεως τὸ ἀσθενές μου κατανοῶν καὶ τί τὸ συμβαῖνόν μοι συνειδώς, λύω τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων τῆς ψυχῆς μου καὶ ἀναφωνῶ ταπεινοφρόνως, ὡς ὁ θεῖος Χρυσόστομος: Κύριε ὁ Θεός μου, οἶδα ὅτι οὐκ εἰμι ἄξιος οὐδὲ ἱκανὸς ἵνα εἰσέλθῃς ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς μου, διότι ἔρημός ἐστι καὶ κατηρειπωμένη. Πλήν, ἀναλογιζόμενος τὸ ἀπροσδόκητον τῶν περιστάσεων ὑφ' ἃς τοῦτο ἐγένετο, μετ' ἀκλονήτου καὶ βαθείας πίστεως ἀναφωνῶ: Παρὰ Κυρίου ἐγένετο, ὅπως ἡ ἀκτὶς τοῦ θείου θελήματος ἐπιλάμψῃ με τὸν σμικρὸν καὶ κληθῶ διὰ Σοῦ, Πάτερ καὶ Δέσποτα, ἵνα εἰσέλθω εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ Θυσιαστηρίου, ὅπερ ἔπηξεν ὁ Κύριος καὶ οὐκ ἄνθρωπος. Ναί, Κύριε ὁ Θεός μου, Σύ, ὁ ἀγαθὸς ἐν ἐλέει καὶ πλούσιος ἐν ἀγαθότητι, Σύ, ὁ καλέσας με εἰς τὴν νέαν ταύτην διακονίαν, ἔλλαμψον ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ ἀκήρατον φῶς τῆς Σῆς θεογνωσίας καὶ εὐδόκησον τοῦ γενέσθαι με ἄξιον διάκονον, ἐν ᾗ ὁδῷ νῦν πορεύσομαι. Ἐπὶ τὸν Κύριον, τὰς ἐλπίδας κεκτημένος, κλίνω τὸν αὐχένα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, πρὸ Σοῦ, τῆς σεπτῆς Κορυφῆς, καὶ ὑπὸ τὰς ὁσίας Σου χεῖρας, οὗ αἱ δεήσεις καὶ εὐλογίαι γένοιντο πρὸς ἐπιφοίτησιν τοῦ Παναγίου ἐπ' ἐμὲ Πνεύματος εἰς ρῶσιν ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, εἰς προκοπὴν ἐν τῇ νέᾳ διακονίᾳ καὶ εἰς τήρησιν τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης, ἣν οὕτωσὶ εὐμενῶς μοι ἐμπιστεύεσαι τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν.

Ἀπερχόμενος, Παναγιώτατε, ἐκεῖ, μακράν, ἔνθεν τὰ τέκνα Σου, πρὸς Σὲ τὸν βαθυστόχαστον καὶ φιλόστοργον αὐτῶν πνευματικὸν Πατέρα εὐλαβῶς ἀτενίζουσι καὶ τὰς ἁγίας Σου εὐχὰς καὶ εὐλογίας κομίζων καὶ μεταδίδων αὐτοῖς, εἴθε ὅπως ἐπαξίως διηγήσωμαι τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος τῶν ἀρετῶν Σου καὶ τῆς πατρικῆς Σου φιλοστοργίας καὶ διαθέσεως τὸ βάθος, πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ κράτυνσιν αὐτῶν ἐν τῇ προγονικῇ πίστει, πατρῴαις παραδόσεσι καὶ ὑγιαινούσῃ ἀγωγῇ.

Κέλευσον, εὐλόγησον, ἁγιώτατε Πάτερ μου!

Πρὸς ταῦτα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀποκρινομένη εἶπεν αὐτῷ τὰ ἀκόλουθα:

Θεοφιλέστατε,

Ὑπῆρξες κατὰ τὴν μακράν σου διακονίαν πρότυπον χρηστοῦ, ζηλωτοῦ καὶ γνησίου διακόνου τοῦ Κυρίου. Ἡ μέχρι τῆς στιγμῆς ταύ-

της δρᾶσίς σου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξεν ὄντως ἁγία καὶ πλουσία εἰς καρποὺς καὶ ἔργα. Ἔσχομεν προσωπικῶς τὸ εὐτύχημα καὶ ἐκ τοῦ πλησίον νὰ παρακολουθήσωμεν τὸ ἔργον σου, ἔργον νυχθημέρων πόνων ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τῆς ἱστορικῆς Κοινότητος Βουκουρεστίου, διαρκοῦς δὲ καὶ συστηματικῆς ἐργασίας πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἐξαιρέτων σχέσεων αἵτινες ὑφίστανται μεταξὺ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τῆς πεφιλημένης ἀδελφῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας. Πλήρης ἡ Ἐκκλησία ἱκανοποιήσεως διὰ τὴν μέχρι τοῦδε καρποφόρον δρᾶσίν σου, ἀκραδάντως πιστεύει ὅτι καὶ ἐν τῇ νέᾳ διακονίᾳ σου θὰ συνεχίσῃς τὸ πλῆρες ἁγιωσύνης καὶ καρπῶν ἔργον σου. Ἡ Μητρόπολις τῆς Αὐστραλίας, ἡ ὁποία ἐδοκιμάσθη δεινῶς ἐπὶ μακρόν, διὰ τῆς σοφῆς καὶ ἁγίας ποιμαντορίας σου θὰ ἀποκτήσῃ οὐ μόνον τὴν τελείαν ψυχικὴν γαλήνην, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐτυχίαν ἧς ἐπὶ μακρὸν ἐστερήθη, καὶ ὁ λαὸς αὐτῆς θὰ ἀποτελῇ ἐκλεκτὴν μερίδα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν ἁγίων ἔργων του, τῆς θερμῆς πίστεώς του καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του πρὸς Αὐτήν.

Πρόσελθε λοιπόν, Θεοφιλέστατε, μετὰ θάρρους, διότι ὄντως ὁ Κύριος καλεῖ σε, καὶ κλίνας τὸ γόνυ κῦψον τὸν αὐχένα σου καὶ ἔγγισον τὸ θυσιαστήριον, ἵνα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος περιβληθῇς τὸ μέγα τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα.

Ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ! Μετὰ φόβου Θεοῦ δεήθητε ἵνα ὁ Κύριος ἀναδείξῃ τέλειον ἐν τῷ μεγάλῳ τῆς Ἀρχιερωσύνης ἀξιώματι τὸν Θεοφιλέστατον ἀδελφόν.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Η Α. Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ
ΕΝ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙΩΙ

Ἐν σεμνότητι καὶ ἐκκλησιαστικῇ μεγαλοπρεπείᾳ ἐγένετο τὴν 21ην παρόντος μηνὸς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἐν Σταυροδρομίῳ ἡ νενομισμένη Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ Λειτουργία. Εἶναι ὡραῖον νὰ εὐλογῇ ἡ Ἐκκλησία τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας τοῦ Λαοῦ, καὶ ὁ ἀγαθὸς οὗτος Λαὸς μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν εὐσέβειαν νὰ σπεύδῃ ἐν συντριβῇ καὶ κατανύξῃ εἰς τὸν Ναόν. Τὸ γεγονὸς εἰς τὴν Κοινότητα Σταυροδρομίου λαμβάνει ἰδιαιτέραν ἐμφάνισιν, διότι ἡ Κοινότης αὕτη εἶναι ἡ μεγαλυτέρα τῶν ἐνταῦθα Κοινοτήτων, καὶ οἱονεὶ ἐκπροσωπεῖ σύμπασαν τὴν ἐνταῦθα Ὁμογένειαν, καὶ αἱ ἀνάγκαι της εἶναι περισσότεραι, καὶ τὸ φορτίον της βαρύτερον. Ἡ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ ἐπίσκεψις εἶναι μία ἐνθάρρυνσις εἰς τοὺς φιλοτίμους ἐργάτας της, εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἐκπροσώπους της. Εἶναι εὐλαβὴς ἀνάμνησις τῶν εὐεργετῶν της καὶ ἐν γένει τῶν ὑπὲρ αὐτῆς μοχθησάντων. Ὑπὲρ ὅλων τούτων ἡ Ἐκκλησία ἰδιαιτέρως εὔχεται κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.

Μετὰ τῶν Ἁγίων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων συνελειτούργησεν, ἐνταῦθα εὑρισκόμενος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τύρου καὶ Σιδῶνος κ. Θεοδόσιος. Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως καὶ τὴν Κυριακὴν Προσευχὴν ἀπήγγειλεν ὁ Ἐντιμολογιώτατος Μέγας Πρωτέκδικος κ. Γ. Παπαδόπουλος. Ἡ γενομένη δεξίωσις, καὶ κατὰ τὴν ἄφιξιν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, καὶ ἐν τῷ Ἐπιτροπικῷ μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν, ἐκ μέρους τοῦ Κλήρου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντίνου, τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Ἐριτίμου κ. Νικολάου Σγουρίδου, τῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Ναῶν καὶ τοῦ Λαοῦ, ὑπῆρξεν ὁλόθυμος καὶ ἐπιβλητική.

Ἐν τῇ Αἰθούσῃ προσεφώνησε τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος διὰ τῶν ἑξῆς :

Μετὰ χαρᾶς ἀνυποκρίτου ἡ πρώτη αὕτη τῶν Κοινοτήτων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Σου ὑποδέχεται σήμερον ἐν τῷ πρωτάτῳ αὐτῆς Σὲ τὸν

γεραρὸν Προκαθήμενον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ὁμογενείας. Ἡ χαρὰ δὲ αὕτη δονεῖ ἰδιαίτατα τὰς καρδίας τῶν δυστυχούντων τέκνων τῆς Κοινότητος, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπῆρξας στοργικὸς πατὴρ κατὰ τὴν ἐν αὐτῇ διακονίαν Σου.

Ἡ Κοινότης αὕτη, Παναγιώτατε Δέσποτα, σεμνύνεται βλέπουσα μὲ ἀγαλλίασιν ὑποκάρδιον Σὲ τὸν καλὸν αὐτῆς ποιμένα ἐπὶ τὴν πηδαλιουχίαν τῆς θεοτιμήτου νηός. Τίς ἕτερος ἄνθρωπος Σοῦ κάλλιον, Δέσποτα, ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς σκοπιᾶς ταύτης καὶ νὰ τηρήσῃ ἀριγνώτως τὸ πηδάλιον τῆς χειμαζομένης νηὸς ἀναμέσον τῶν ὑφάλων καὶ τῶν σκοπέλων, τῶν τρικυμιῶν καὶ λαιλάπων ὅσας οἱ χρόνοι καὶ οἱ καιροὶ συνεσώρευσαν εἰς τὸν ὁρίζοντα τῆς Ἐκκλησίας;

Γνωρίζει ἡ Κοινότης αὕτη τὴν ἐν πᾶσιν ὑπέροχόν Σου φυσιογνωμίαν, καὶ περιχαρὴς κυκλοῖ Σὲ σήμερον ἀπεκδεχομένη τὴν εὐλογίαν Σου, ἥτις ἀποτελεῖ δι᾽ αὐτὴν τὸν ἰσχυρότερον θώρακα ἐν ταῖς δοκιμασίαις της, καὶ κατὰ τὴν εὔσημον ταύτην στιγμὴν ἐπιθέτουσα εὐλαβῆ ἀσπασμὸν ἐπὶ τῆς τιμίας χειρός Σου, ἥτις ἐκράτησε ὑψηλὰ ἐν Φιλιππουπόλει, ἐν τοῖς Δέρκοις, ἐν αὐτῷ τῷ Πατριαρχικῷ Οἰκουμενικῷ Θρόνῳ τὸ λάβαρον τιμίων ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων· Σοὶ κομίζει δι᾽ ἐμοῦ ὃν εὐμενῶς ἔστησας ἐπὶ τὴν προεδρείαν τοῦ ἱεροῦ κλήρου της, ἀνυπόκριτον τὴν ἀγάπην της, βαθὺν τὸν σεβασμόν της καὶ μίαν ὑποκάρδιον διατυποῖ Σοι εὐχὴν ἵνα ἡ Πατριαρχεία Σου, Δέσποτα, ᾖ μακρὰ ὅσον καὶ ἡ ζωή Σου, καὶ τετιμημένη ὅσον καὶ τὸ ὄνομά Σου.

Πρὸς ταῦτα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀντεφώνησε διὰ τῶν ἀκολούθων

Ἅγιε Ἀδελφέ,

Κύριε Πρόεδρε τῆς Κεντρικῆς Ἐφορείας,

Κύριοι Κεντρικοὶ Ἔφοροι,

Κύριοι Ἐπίτροποι καὶ

Ἀγαπητὰ ἐν Κυρίῳ τέκνα,

Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, θερμότατα, διὰ τοὺς ὡραίους λόγους ὑμῶν, διὰ τὰ ἅγια αἰσθήματα ὑμῶν πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, διὰ τὴν ἀφοσίωσιν ὑμῶν πρὸς Αὐτήν.

Εἶναι δύσκολον νὰ παραστήσωμεν ὑμῖν τὸ μέγεθος τῆς συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν αἰσθανόμεθα εὑρισκόμενοι ἐν μέσῳ ὑμῶν, καὶ τὸ βάθος τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀγάπης Ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς.

Παρακολουθοῦμεν τὸ ἔργον ὑμῶν μετὰ προσοχῆς καὶ εὐλογοῦμεν

τοὺς πόνους ὑμῶν καὶ τὰς προσπαθείας ὑμῶν διὰ τὰ συμφέροντα τῆς μεγάλης καὶ εὐσεβοῦς καὶ εὐγενοῦς Κοινότητος ὑμῶν.

Διαβεβαιοῦντες ὑμᾶς περὶ τῶν πατρικῶν Ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς διαθέσεων καὶ θέτοντες ὑμᾶς ὑπὸ τὰς ἁγίας, τὰς θερμὰς καὶ τὰς διαρκεῖς εὐχὰς τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, εὐχαριστοῦμεν καὶ αὖθις διὰ τὰ εὐλαβῆ ὑμῶν αἰσθήματα, τὰς θερμὰς ἐκδηλώσεις ὑμῶν καὶ τὴν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν τὴν ὁποίαν ἡτοιμάσατε εἰς Ἡμᾶς καὶ τὰ σεβάσμια Μέλη τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

«Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς, καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος : Μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γὰρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτήρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαυίδ.

(Λουκᾶς, Β΄, 8—12)

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ ΤΩΝ ΠΡΟΕΟΡΤΙΩΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν προαιώνιον Λόγον ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται ἀποτεκεῖν ἀπορρήτως. Χόρευε ἡ Οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα· δόξασον μετὰ Ἀγγέλων καὶ τῶν Ποιμένων βουληθέντα ἐποφθῆναι Παιδίον νέον, τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν.

ΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ

ΚΑΤΑΡΤΙΣΜΟΣ ΚΟΙΝΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣ ΜΕΛΕΤΗΝ ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ

Συμπληρωματικῶς πρὸς τὰ ἐν τοῖς προηγουμένοις Τεύχεσι καταχωρηθέντα σχετικὰ Ἔγγραφα, δημοσιεύομεν καὶ τὰ κάτωθι Γράμματα:

Ἀριθ. πρωτ. 285.

Παναγιώτατε καὶ Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργὲ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, κύριε Φώτιε, τὴν Ὑμετέραν σεβασμίαν Παναγιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀπὸ 12 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. καὶ ὑπ' ἀριθμ. 1966 τιμίων Γραμμάτων τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, ἐν οἷς δῆλον ποιεῖται ὅτι μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἐν Λονδίνῳ ἐργασιῶν τῆς Δογματικῆς Διορθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συναντήσεως καὶ θεολογικῆς ἐπικοινωνίας μεταξὺ τῆς Διορθοδόξου Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς τόπος πρόσφορος διὰ τὴν ἐν λόγῳ συνάντησιν, ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Οὐτρέχτης, προεκρίθη καὶ ὡρίσθη συνοδικῶς ἡ Γερμανικὴ πόλις Βόννη.

Τοῦτο ἀνακοινωσάμενοι ἐγκαίρως τῷ Ἀντιπροσώπῳ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀντιοχικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπῇ Ἱερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Τύρου καὶ Σιδῶνος κ. Θεοδοσίῳ, συνεστήσαμεν αὐτῷ ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην.

Θεὸς δὲ εἰρήνης ἑνώσαι ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὰ διεστῶτα καὶ διαφυλάττοι τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν πλήρει ὑγείᾳ καὶ πνευματικῇ ἀγαλλιάσει.

Ἐν Δαμασκῷ, τῇ 15 Ὀκτωβρίου 1931.

Τῆς Ὑμετέρας σεβαστῆς Παναγιότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς
† Ὁ Ἀντιοχείας **Ἀλέξανδρος.**

Ἀριθ. πρωτ. 910.

Παναγιώτατε καὶ Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης, καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, κύριε Φώτιε, τὴν Ὑμετέραν γερασμιωτάτην Παναγιότητα ἐν φιλήματι ἁγίῳ περιπτύσσομαι.

Ἐπειγόμενος εἰς ἀπάντησιν τῶν ἀπὸ ιθ′ (ν. ἡμ.) μηνὸς ἐδεύοντος τιμίων Γραμμάτων τῆς Ὑμετέρας γερασμιωτάτης Παναγιότητος, δι᾿ ὧν εὐηρεστήθη Αὕτη ἀναγγεῖλαι ἡμῖν ὅτι μετὰ τῆς περὶ Αὐτὴν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἀπεδέξατο διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν τῶν περιστάσεων, ἵνα ὁ Ἀντιπρόσωπος τοῦ Ἁγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἐν τῇ ἐν Λονδίνῳ κατὰ Ὀκτώβριον μελλούσῃ συνελθεῖν Μικτῇ Δογματικῇ Ἐπιτροπῇ ἐξ Ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θυατείρων κ. Γερμανὸς ἀντιπροσωπεύσῃ καὶ τὴν Μητέρα τῶν Ἐκκλησιῶν, πάνυ θερμὰς ἑρμηνεύω τῇ Ὑμετέρᾳ Κορυφῇ καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν Ἱερᾷ Συνόδῳ εὐχαριστίας ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου ἐπὶ τῇ ἀποδοχῇ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς.

Ἐσώκλειστον δ᾿ ὧδε ἀποστέλλων καὶ τὸ προσῆκον πληρεξούσιον Γράμμα ὅπως ὁ αὐτὸς Ἀντιπρόσωπος ἐκπροσωπήσῃ καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐν τῇ ἐν Βόννῃ προσεχεῖ συνελεύσει Ἐπιτροπῆς Ὀρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν, ὅτι πλεῖστα εἰρηνικὰ καὶ σωτήρια παρὰ Κυρίου αἰτοῦμαι τὰ ἔτη τῆς Ὑμετέρας γερασμιωτάτης Παναγιότητος καὶ διατελῶ

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ ͵αϡλα′ Σεπτεμβρίου κ′.

Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου Ἱεροσολύμων

† Μητροπολίτης Πτολεμαΐδος **Κελαδίων.**

Παναγιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, λίαν ἀγαπητὲ καὶ περισπούδαστε ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀδελφὲ καὶ συλλειτουργέ, κύριε Φώτιε, τὴν Ὑμετέραν γερασμιωτάτην Παναγιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Ἄσμενοι ἐδεξάμεθα τὰ ὑπ᾿ ἀριθμ. 1966 καὶ ἀπὸ ιβ′ μηνὸς ἄρτι τελευτήσαντος Γράμματα τῆς Ὑμετέρας ἐπιποθήτου Παναγιότητος καὶ χαίροντες ἐξ αὐτῶν ἐπληροφορήθημεν ὅτι διὰ συνεννοήσεως τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Οὐτρέχτης, τόπος διὰ τὴν ἀποφασισθεῖσαν συνάντησιν τῆς διὰ τὴν ἐν Λονδίνῳ Συνδιάσκεψιν τῆς 15ης ἀρξαμένου Ὀκτωβρίου ὡρισμένης Ὀρθοδόξου Ἐπιτροπῆς— μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς καὶ κατὰ τὴν εἰς τὰ ἴδια ἐπάνοδον--μετ᾿ Ἀντι-

προσωπείας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Παλαιοκαθολικῶν ὡρίσθη ἡ Βόννη τῆς Γερμανίας.

Ἐγκαίρως λαβόντες τὰ Γράμματα ταῦτα τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος κατεστήσαμεν γνωστὸν τὸ περιεχόμενον τῷ σήμερον εἰς Ἀγγλίαν ἀναχωρήσαντι Ἀντιπροσώπῳ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐν τῇ εἰρημένῃ Ὀρθοδόξῳ Ἐπιτροπῇ Πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ Πάφου κ. Λεοντίῳ, καὶ συνεστήσαμεν αὐτῷ ὅπως μετάσχῃ καὶ τῆς ἐν Βόννῃ Συνδιασκέψεως.

Παρακαλοῦντες δὲ τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Κύριον, ὅπως εὐλογῇ καὶ εὐοδοῖ τὰς ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν κοινὰς ἐνεργείας, αἰτούμεθα παρ' Αὐτοῦ τὰ ἔτη Αὐτῆς ὡς πλεῖστα, ὑγιεινὰ καὶ γηθόσυνα καὶ διατελοῦμεν

Τῆς Ὑμετέρας Γερασμιωτάτης Παναγιότητος

Ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ὁ Κύπρου **Κύριλλος.**

Ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου.

Τῇ 1 Ὀκτωβρίου 1931.

Τῇ Α. Θ. Παναγιότητι, τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ κ. κ. Φωτίῳ.

Εἰς Κωνσταντινούπολιν.

ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Ἐν Βιέννῃ 8—10 Σεπτεμβρίου 1931.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΜΑΣΕΙΑΣ, ΕΞΑΡΧΟΥ ΚΕΝΤΡΩΑΣ ΕΥΡΩΠΗΣ Κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Ἀπὸ 8—10 μηνὸς Σεπτεμβρίου συνῆλθεν ἐν Βιέννῃ καὶ συνεδρίασε τὸ ΙΒ′ Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Παλαιοκαθολικῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἐφέτος, ἕνεκα τῆς γενικότητος τοῦ προγράμματός του, ὅλως ἰδιάζουσα σημασία.

Ἤδη ὁ Καθηγητὴς Döllinger καὶ οἱ λοιποὶ Πατέρες τοῦ Παλαιοκαθολικισμοῦ ἐθεώρησαν τὰ Συνέδρια ὡς κέντρα ἀνταλλαγῆς γνωμῶν καὶ συνεννοήσεως μεταξὺ τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Παλαιοκαθολικισμοῦ. Ἀμέσως δὲ μετὰ τὴν ἵδρυσιν τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Γερμανίᾳ, ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ προσεκάλεσαν Ἀντιπροσώπους τῶν Ἐκκλησιῶν τούτων εἰς τὴν ἐν Βόννῃ Σύνοδον τοῦ 1874 καὶ 1875, πρὸς συζήτησιν τοῦ τρόπου τῆς ἑνώσεως τῶν τριῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ τάσις αὕτη πρὸς συνεννόησιν καὶ ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, τὸ δὲ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ ἐκ διαφόρων ἀφορμῶν ἔχει λάβῃ ἤδη καὶ σχετικὰς ἀποφάσεις, ὡς καὶ αἱ δύο ἄλλαι Ἐκκλησίαι. Ἐν τούτοις μεγαλυτέρα δραστηριότης περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο ἐπεδείχθη κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰ μεγάλα Χριστιανικὰ Συνέδρια τοῦ Λάμπεθ, τῆς Στοκχόλμης καὶ τῆς Λωζάννης, ἔνθα ἀπεκρυσαλλώθη πλέον συγκεκριμένως ἡ σκέψις περὶ τοῦ δυνατοῦ οὐ μόνον συνεργασίας, ἀλλὰ καὶ ἑνώσεως τῶν τριῶν τούτων Ἐκκλησιῶν. Ὡρίσθησαν δὲ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ Ἐπιτροπαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ Παλαιοκαθολικῶν Ἐπιτροπὴ συνεδριάσασα κατὰ τὰ μέσα Ἰουλίου ἐν Βόννῃ, τῇ Μητροπόλει τοῦ Γερμανικοῦ Παλαιοκαθολικισμοῦ, κατέληξεν εἴς τινας ἀποφάσεις, εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἀναγνώρισιν τῆς καθολικότητος καὶ τοῦ κύρους τῶν χειροτονιῶν καὶ τὴν ἀμοιβαίαν μετάδοσιν τῆς θείας κοινωνίας μεταξὺ Ἀγγλικανῶν καὶ Παλαιοκαθολικῶν. Αἱ ἀποφάσεις αὗται ἐγένοντο ἀποδεκταὶ ἐν ἰδιαιτέρᾳ Συνεδριάσει τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων ὑπὸ τὴν

προεδρείαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Οὐτρέχτης, οἵτινες ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἐνταῦθα Συνεδρίου παρενρέθησαν ἐν Βιέννῃ.

Ἑτέρα Ἐπιτροπὴ ἐξ Ὀρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν κατὰ Ὀκτώβριον μῆνα πρόκειται νὰ συνεδριάσῃ ἐν Βόννῃ πρὸς λῆψιν κοινῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ συζήτησιν ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων δογματικῶν διαφορῶν, αἵτινες βεβαίως δὲν εἶναι φύσεως τοιαύτης ὥστε νὰ ἀποκλείηται πᾶσα ἐλπὶς συνεννοήσεως τῶν δύο τόσον ἐγγὺς ἀλλήλων ἱσταμένων Ἐκκλησιῶν.

Εἰς τὸ ἐν Βιέννῃ Συνέδριον παρευρέθησαν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Οὐτρέχτης Κέννιγκ, ὁ Ἐπίσκοπος Haarlem ἐξ Ὀλλανδίας, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἑλβετίας, Γιουγοσλαβίας, Τσεχοσλοβακίας, Αὐστρίας καὶ δύο Ἐπίσκοποι ἐξ Ἀμερικῆς, ὁ Σικάγου καὶ ὁ Βουφάλου, ὁδὲ Ἐπίσκοπος Γερμανίας ἀντεπροσωπεύθη διὰ τοῦ Γενικοῦ αὐτοῦ Ἐπιτρόπου. Ἐκτὸς τῶν Παλαοκαθολικῶν Ἐπισκόπων, ἐκ μέρους τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν παρέστησαν ὁ Ἀμασείας Γερμανός, ὡς Ἀντιπρόσωπος τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, ὁ Τσέρνοβιτς Νεκτάριος, ἀντιπροσωπεύων τὸ Πατριαρχεῖον Ρουμανίας, ἐκ μέρους τῶν Ρώσσων προσφύγων ὁ Ἐπίσκοπος Σεραφείμ, ἐκ μέρους τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου ὁ ἐν Βιέννῃ Σέρβος ἱερεύς, ἐκ μέρους δὲ τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος καὶ ὁ Καθηγητὴς Δημητρώφ. Παρέστησαν δὲ ἐν τῷ Συνεδρίῳ, προσκληθέντες, καὶ οἱ ἐν Βιέννῃ Ὀρθόδοξοι ἱερεῖς, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἀγαθάγγελος Ξηρουχάκης καὶ ὁ Ἐφημέριος τῆς Ρουμανικῆς Κοινότητος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας ἀπέστειλεν ὡς ἀντιπροσώπους αὐτοῦ τὸν Dunkan-Jones καὶ ἄλλους τινάς, ἀλλ' ἐκτὸς αὐτῶν ἦσαν παρόντες ὁ Ἱερεὺς Moss, ὁ Ἀγγλικανὸς θιασώτης τῆς ἑνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ ἄλλοι Ἀγγλικανοὶ Ἱερεῖς. Προσῆλθον δὲ καὶ πολλοὶ λαϊκοὶ ἐκ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων, περὶ τοὺς 100 Ἐλβετούς, 30 Ὀλλανδοὺς κλπ.

Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ Συνεδρίου τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσε κατὰ τὸ τυπικὸν τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἐν τῇ Ρωσσικῇ Ἐκκλησίᾳ ὁ Ἐπίσκοπος τῶν ἐν Αὐστρίᾳ Παλαιοκαθολικῶν κ. Tüchler, τὴν δευτέραν ἡμέραν ὁ Ρῶσσος Ἐπίσκοπος Σεραφεὶμ εἰς Γερμανικὴν γλῶσσαν, τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν ὁ Ἀγγλικανὸς ἱερεὺς Dean von Chicester, ὅστις συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐν Βόννῃ Συνόδου τοῦ Ἰουλίου μετέδωκεν εἰς τοὺς Παλαιοκαθολικοὺς Ἐπισκόπους τὴν θείαν κοινωνίαν.

Ἡ ἐπίσημος Συνέλευσις τοῦ Συνεδρίου ἤρξατο μετὰ τὴν θείαν λειτουρ-

γίαν ἐν τῇ Μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Παλαιοῦ Δημαρχείου, ὅπου μετὰ τὴν προκαταρκτικὴν ἐργασίαν, ἀνάγνωσιν ἐπιστολῶν καὶ τηλεγραφημάτων πρὸς τὸ Συνέδριον ἐκ μέρους ἐκκλησιαστικῶν καὶ λαϊκῶν διεθνῶν παραγόντων κλπ. ὁ Πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως ἐχαιρέτησε τὰ μέλη αὐτῆς, ὡς καὶ τοὺς Ἀντιπροσώπους τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, παρακαλέσας αὐτοὺς ὅπως διαβιβάσωσι τὰς εὐχαριστίας τοῦ Συνεδρίου πρὸς τοὺς ἐντολεῖς αὐτῶν.

Ἐγερθεὶς ὁ Μητροπολίτης Ἀμασείας, ὡς ἐντολοδόχος τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας, διηρμήνευσε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῶν Πατριαρχείων ἐπὶ τὸ Συνέδριον, εὐχηθεὶς τελείαν ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν του καὶ τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, δι' ὃν συνεκλήθη. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, εἶπε, παρακολουθεῖ ἀνέκαθεν μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν πρόοδον καὶ ἀνάπτυξιν τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαιτέρως δὲ ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη καὶ συμπάθεια τῶν δύο Πατριαρχείων, ἅτινα ἔχει τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύῃ, εἶναι ἤδη πρὸ πολλοῦ γνωστὰ εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ἰδίως ὅμως εἰς τὴν Αὐτοῦ Σεβασμιότητα τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Οὐτρέχτης κ. Kenninck, καὶ τὸν Ἐπίσκοπον Βέρνης Dr Küry.

Ἐκ συμπτώσεως δὲ ἔτυχε νὰ ἐμφορῆται καὶ προσωπικῶς τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων καὶ ὁ Ἀντιπρόσωπος τῶν δύο Πατριαρχείων ἤδη ἀπὸ τῆς φοιτητικῆς αὐτοῦ ἐν Γερμανίᾳ ζωῆς, καθ' ἣν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Βόννης ἠκροάσθη τῶν μαθημάτων τῶν Πατέρων τοῦ Παλαιοκαθολικισμοῦ κ. Langen, Reusch καὶ Weber καὶ ἐχρησιμοποίησε ἀκολούθως τὰ σοφὰ συγγράμματα Döllinger, Langen κλπ., ὡς Καθηγητὴς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ. Ἔκτοτε δὲ χρονολογεῖται ἡ γνωριμία αὐτοῦ μὲ τοὺς συμφοιτητὰς αὐτοῦ, τὸν ἀείμνηστον Ἐπίσκοπον Βιέννης Adalbert Schindelar, τὸν Ἐπίσκοπον Βόννης, τὸν ἐν Μονάχῳ Rachel κλπ.

Ὑπὸ τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ λοιπὸν ὡς Ἀντιπροσώπου τῶν δύο Πατριαρχείων, ἀλλὰ καὶ προσωπικῶς εὔχεται ὅπως ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ ἴδωμεν προσεχῶς προσεγγιζούσας ἔτι πλέον ἀλλήλαις τὰς δύο Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀδελφὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, ὁπότε καὶ πάλιν Ἀνατολὴ καὶ Δύσις ἡνωμέναι ἐν πνεύματι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων θὰ ἀπαρτίσωσι μίαν ποίμνην, ἕνα Ποιμένα καὶ μίαν κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας ἀλάθητον, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἀκολούθως ὁ Ἀντιπρόσωπος τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας Μητροπολίτης Τσερνοβιτσίου διεβίβασε τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ ἐπὶ τὸ Συνέδριον, διερμηνεύσας ἅμα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Παλαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν.

Κατὰ τὴν τριήμερον διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου 8—10 Σεπτεμβρίου ἀνεπτύχθησαν διάφορα θέματα ἐκ τῶν ὁποίων τὰ σπουδαιότερα εἶναι τὰ ἑξῆς:

«Ἡ πρόοδος τῆς Διεθνοῦς Παλαιοκαθολικῆς Κινήσεως ἀπὸ τὴν ἰδιοτέλειαν (Particularismus) πρὸς τὸν διεθνῆ Παλαιοκαθολικισμὸν καὶ τὸν Οἰκουμενικὸν Χριστιανισμὸν» ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Vanden Bergh. Ἐν ἀρχῇ τοῦ θέματος αὐτοῦ ὑπέμνησεν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Soederblom ἀνέφερεν αὐτῷ πρὸ τριῶν ἐτῶν ὅτι «ἡ θεία Πρόνοια προώρισε τὴν μικρὰν Ἐκκλησίαν Σας διὰ μέγα μέλλον», καὶ ὅτι τοῦτο εἶναι καὶ ἡ προσωπικὴ αὐτοῦ πεποίθησις κατὰ τὰ 25 ἔτη τῆς Καθηγεσίας του ἐν τῷ Παλαιοκαθολικῷ Σεμιναρίῳ τοῦ Amersfoort. Ὁ Παλαιοκαθολικὸς δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀτομιστής, ἀλλὰ μέλος τῶν ἑπτὰ συγκροτημάτων, Οἰκογενείας, Συλλόγου, Κοινότητος, Ἐθνικῆς Ἐκκλησίας, διεθνοῦς Παλαιοκαθολικῆς ἑνότητος τῆς Ἁγίας Καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Χριστιανοσύνης. Ἐν Ὁλλανδίᾳ αἱ περίοδοι 1800—20 καὶ 1828—80 ὑπῆρξαν ἐποχαὶ ἐθνικῆς ἰδιοτελείας, αἵτινες καὶ παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἑνώσεως τῆς Οὐτρέχτης τοῦ 1889. Οὕτω τὸ ἐν Rotterdam Συνέδριον τοῦ 1894 εἰσήγαγε τὰς γενικὰς συνδρομὰς τῆς 50ῆς, ἡ ἐν Βόννῃ Συνέλευσις τοῦ 1902 ἵδρυσε τὸν διεθνῆ Παλαιοκαθολικὸν Σύλλογον ἀλληλοβοηθείας, καὶ οὕτως ἡ Ἐκκλησία ἐγένετο διεθνής, βαίνουσα σὺν τῷ χρόνῳ πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Οἰκουμενικῆς Χριστιανοσύνης.

Ὁ ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Παλαιοκαθολικὸς Ἐπίσκοπος Pashek ἀνέπτυξε τὸ ἱστορικὸν τῆς Ὀρθοδόξου ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ἐκκλησίας ἀπὸ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου μέχρι τῶν γνωστῶν ἤδη τελευταίων γεγονότων τῆς ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Πράγας ἐκλογῆς ὡς Ἐπισκόπου τοῦ Τσέχου Ἀρχιμανδρίτου Σαββατίου, τῆς χειροτονίας αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ἀναδείξεως αὐτοῦ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Πράγας καὶ Τσεχοσλοβακίας κατὰ τὸ ἔτος 1922. Συγχρόνως δὲ ἀνέφερε τὰς ἀξιώσεις τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Τσεχοσλοβακίας, τὸν διορισμὸν τοῦ Ματθαίου Παβλὶκ ὡς Ἐπισκόπου, μετονομασθέντος Gorazd, χειροτονηθέντος ἐν Βελιγραδίῳ, καὶ ὑπαγομένου (ἀντικανονικῶς) ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου. Κατὰ τὸν ἀγορητὴν ἡ Ὀρθόδοξος ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ἐκκλησία ἀριθμεῖ σήμερον 23,000 ψυχῶν, 11 ἐνορίας, 12 ἐφημερίους καὶ 5 διακόνους.

Ὁ Ἀγγλικανὸς Πρωθιερεὺς Dunkan-Jones ὡμίλησε διεξοδικῶς περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Ἕκαστος Ἀγγλικανὸς πιστεύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἁγίας

Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ φρονεῖ ὅτι οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην Ἐκκλησίαν ἥτις ἔχει τὴν ἱστορικὴν αὐτῆς ἀρχὴν παρ' αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τονίσῃ τις τοῦτο, διότι εἰς τὸν ἁπλοῦν θεατὴν φαίνεται ἔστιν ὅτε ὅτι ἡ Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ κοινωνίαν ἀνθρώπων ἐν τῇ ὁποίᾳ συναντᾷ τις διαφόρους καὶ ἀντιθέτους ἐκκλησιαστικὰς θεωρίας, κατὰ βάθος ὅμως ὑφίσταται μεταξὺ αὐτῶν μία ἑνότης ἀκλόνητος.

Ὁ χαρακτηρισμὸς Ἀγγλικανὴ Καθολικὴ Ἐκκλησία σημαίνει ὅτι αὕτη εἶναι κατωχυρωμένη ἀπὸ ξένα δόγματα καὶ ξένας συνηθείας· ὄχι μόνον διατηρεῖ τὸ Σύμβολον τῆς Νικαίας καὶ τὰς Ἀποστολικὰς Διατάξεις, ἀλλ' ἀντέχεται πιστῶς καὶ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, πιστεύουσα ὅτι οἱ Ἐπίσκοποι αὐτῆς ἔχουσι τὴν αὐτὴν θέσιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὁποίαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι τῆς Χριστιανοσύνης καὶ στηρίζουσα τὸν θρησκευτικὸν αὐτῆς βίον ἐπὶ τῆς χάριτος τῶν Μυστηρίων, τὴν δὲ διδασκαλίαν αὐτῆς ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς ἐλευθεριάζοντας, ἡ πλειονότης τῶν Ἀγγλικανῶν πιστεύει ὅτι δύναταί τις νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτοὺς ὡς Διαμαρτυρομένους, καθόσον οὗτοι διαμαρτύρονται ἐναντίον τῶν ὑπερφιάλων ἀξιώσεων τοῦ Παπισμοῦ. Οὕτω, φέρ' εἰπεῖν, οὗτοι διαμαρτύρονται καὶ κατὰ τοῦ δόγματος ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἀπόλυτος κύριος καὶ δεσπότης μὲ θείαν ἀποστολὴν εἰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ κοσμικὰς ὑποθέσεις. Διαμαρτύρονται περαιτέρω κατὰ πάσης ἐπιβολῆς δόγματος τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ βασισθῇ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Τὸ μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας κατὰ τὰ τελευταῖα 300 ἔτη ἐγένετο ἔν τε τῇ Ἀγγλικανῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν ἄλλαις Ἐκκλησίαις ἀντικείμενον πολλῶν συζητήσεων. Σχετικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπεφήνατο εἷς τῶν σπουδαιοτέρων Ἐπισκόπων τοῦ 17ου αἰῶνος, ὁ Lancelot Andrewes «Ὅσον ἀφορᾷ τὴν πραγματικὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ μυστηρίῳ εἴμεθα σύμφωνοι, ἀλλ' ἡ συζήτησις περιστρέφεται περὶ τὸν τρόπον τῆς παρουσίας, καὶ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου δὲν πρέπει τις μετὰ σπουδῆς νὰ ἀποφασίσῃ».

Ὁ Ἀγγλικανὸς Πρωθιερεὺς Dr Bate ἠγόρευσεν ἐπὶ τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἐν Μ. Βρεττανίᾳ. Κατὰ τὰ τελευταῖα 50 ἔτη αἱ σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Προτεσταντῶν Ἐλευθέρων Ἐκκλησιῶν σημαντικῶς ἐβελτιώθησαν, ἐνῷ σχετικῶς πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν παρὰ τὸν πόθον πολλῶν Ἀγγλικανῶν πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἑνότητος τοῦ Δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἐπετεύχθη καμμία πρόοδος.

Τὸ Συνέδριον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ ἔτος 1920 (Lambeth-Conferenz), ἔδωκε σοβαρὰν ὤθησιν πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν σοβαρὰν ἐξέτασιν τοῦ τρόπου τῆς ἑνώσεως μεταξὺ τῶν ἀρχηγῶν τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν. Τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ τοῦ ἔτους 1930 ἐζήτησεν ὅπως ἐπαναληφθῶσι καὶ πάλιν αἱ ἀπόπειραι αὗται.

Αἱ σπουδαιότεραι δυσκολίαι πρὸς ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Μ. Βρεττανίᾳ εἶναι αἱ ἀκόλουθοι :

1ον) Τὸ κακὸν τῆς διαιρέσεως δὲν κατενοήθη ἐπακριβῶς ὑπὸ τῶν λαϊκῶν στρωμάτων. 2ον) Αἱ Ἐλεύθεραι Ἐκκλησίαι δὲν ἀντελήφθησαν τελείως τὴν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας ὡς Σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἑπομένως θὰ συνεφώνουν εἰς τὴν ἐν Πνεύματι ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν ἄνευ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Πολιτεύματος τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ σπουδαιότεροι θρησκευτικοὶ Σύνδεσμοι ἐν Ἀγγλίᾳ διάκεινται εὐνοϊκῶς πρὸς τὴν ἐν Λωζάννῃ Κίνησιν (Πίστις καὶ Διοίκησις) καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸ ἑπόμενον Συνέδριον τοῦ 1937. Ἀφ' ἑτέρου πολλοὶ ἐκ τῶν Ἐλευθέρων Ἐκκλησιῶν καὶ Πρεσβυτεριανῶν, ὡς καί τινες Ἀγγλικανοί, θεωροῦσι τὴν ἀμοιβαίαν μετάληψιν τῆς θ. Εὐχαριστίας ὡς βῆμα προς ἕνωσιν, ἐνῷ ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία θεωρεῖ τοῦτο ὡς τὸ τέλος καὶ οὐχὶ ὡς μέσον πρὸς ἕνωσιν.

Ὁ ἐν Βιέννῃ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος τῶν Παλαιοκαθολικῶν τῆς Αὐστρίας κ. Tüchler ὡμίλησε περὶ Ἐκκλησίας καὶ Παγκοσμίου εἰρήνης. Εἰς τὰς προσπαθείας τῶν Κυβερνητῶν, τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν καὶ κομμάτων διὰ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην, ὀφείλουν καὶ αἱ Ἐκκλησίαι τελείως καὶ ἀπροκαλύπτως νὰ προχωρήσωσιν, συνηνωμέναι εἰς μίαν κοινὴν συνεργασίαν διὰ τὸν ἄνω ἱερὸν σκοπόν. Τὸ ἔργον τῆς προσεγγίσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, πρᾶγμα ἀπαραίτητον διὰ τὴν κοινὴν πρὸς τὴν εἰρήνην συνεργασίαν, ἐξυπηρετοῦσι τὰ διεθνῆ χριστιανικὰ Συνέδρια τοῦ Lambeth, τῆς Στοκχόλμης καὶ τῆς Λωζάννης. Ἀλλὰ τὴν εἰρήνην δὲν θὰ τὴν φέρῃ ἡ ἑνότης ἐν τῇ πίστει καὶ τοῖς μυστηρίοις, καὶ τῷ πολιτεύματι, ἀλλ' ἡ ἔμπρακτος ἀπόδειξις τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Ἡ ἀληθὴς Χριστιανικὴ ἀγάπη ὀφείλει νὰ ἐξαναγκάσῃ τὰς Ἐκκλησίας.

1ον) Νὰ καταδικάσωσι τὸν πόλεμον ὡς ἁμαρτίαν, καὶ νὰ διδάξωσι τοὺς πιστούς, ὅτι ἡ χρῆσις φυσικῆς ἢ ἐνόπλου δυνάμεως εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ.

2ον) Νὰ ἐνισχύσωσι τὰς Κυβερνήσεις εἰς τὴν χριστιανικὴν ἰδέαν τῆς λύσεως τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν λαῶν μόνον δι' εἰρηνικῆς ὁδοῦ.

3ον) Νὰ ἀπαιτήσωσι παρὰ τῶν Κυβερνήσεων ὅπως λάβωσιν ὑπὸ σπου-

ραίαν ἔποψιν τὸ ζήτημα τοῦ ἀφοπλισμοῦ, ἵνα τοιουτοτρόπως ἐκλείψῃ ἡ ἀνησυχία, ἡ ἀβεβαιότης καὶ ἡ δυσκολία.

Ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ἐπιδιώξῃ σοβαρῶς καὶ τὸν ἠθικὸν ἀφοπλισμὸν διὰ σαφοῦς καὶ ὡρισμένης ἀποδοκιμασίας τοῦ Σωβινισμοῦ καὶ τῶν προλήψεων τῶν φυλῶν.

Ὁ ἐν Βιέννῃ ἐκκλησιαστικὸς Σύμβουλος Γουλιέλμος Hosner ἀνέπτυξε τὸ θέμα «Ὁ Παλαιοκαθολικισμὸς καὶ ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολή του». Ὁ Παλαιοκαθολικισμὸς παρὰ τὸν περιωρισμένον ἀριθμὸν τῶν ὀπαδῶν του ἔχει ἀποστολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὀφείλει νὰ ἔχῃ τοιαύτην, διότι ἄλλως δὲν θὰ εἶχε τὴν πιθανότητα νὰ ἐξαπλωθῇ ἐφ' ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀλλ' ἡ παγκόσμιος ἀποστολὴ αὐτοῦ δὲν ἔγκειται μόνον εἰς τοὺς γενικοὺς χριστιανικοὺς σκοπούς, ὧν στοχάζεται οὗτος, ἀλλ' ἰδίως εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἑξῆς τριῶν καθηκόντων.

1ον) Ὀφείλει νὰ γίνῃ ὁ μεσίτης τῆς ἑνώσεως τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν.

2ον) Ὀφείλει, διατηρῶν τὰς ἐθνικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας, νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς τὸν διεθνῆ Σύνδεσμον τῆς Χριστιανωσύνης.

3ον) Ὡς τελευταῖος κλάδος, ὅστις ἀπεχωρίσθη τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀμέτοχος εἰς πολιτικὰ κοσμικὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος. καὶ διετήρησε πλήρη τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτοῦ.

Διὰ ταῦτα κέκληται οὗτος καὶ εἶναι εἰς θέσιν νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου πρὸς τὸν πρακτικὸν Χριστιανισμόν, καὶ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ὅπως βαδίζῃ εἰς τὴν πρόοδον τῆς Τέχνης καὶ Ἐπιστήμης πρὸς ἀποφυγὴν τῆς κοινωνικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς τοῦ κόσμου καταστροφῆς.

Ὁ ἐν Ἑλβετίᾳ ἱερεὺς Hugo Flury ἀνέπτυξε τὴν ἱστορίαν τοῦ Συνδέσμου τοῦ Willibrord, ἐπιδιώκοντος τὴν προσέγγισιν καὶ συνεννόησιν τῆς Ἀγγλικανῆς καὶ Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Σύνδεσμος οὗτος φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Willibrord, Ἄγγλου Ἱεραποστόλου, ὅστις ἵδρυσε κατὰ τὸ 696 τὴν Ἐπισκοπὴν τῆς Οὐτρέχτης.

Ἐκτὸς τῶν ἐπισήμων Συνεδριάσεων ὠργανώθησαν ἐκδρομαί, γεύματα, λαμπαδοδρομίαι καὶ συγκεντρώσεις τῶν Παλαιοκαθολικῶν οἰκογενειῶν. Οὕτω τὴν 9ην Σεπτεμβρίου ἐγένετο συγκέντρωσις καὶ εὐωχία τῶν Παλαιοκαθολικῶν εἰς ἕνα μέγαν κῆπον τοῦ Prater, περὶ δὲ λύχνων ἀφὰς 1200 παιδία, παρατεταγμένα εἰς δύο στίχους, καὶ φέροντα χαρτίνους φανοὺς εἰς χεῖρας παρήλασαν ἀνὰ τὰς ὁδούς.

Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Συνεδρίου ὑπῆρξεν ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συγκέντρωσις

τῶν διεθνῶν παραγόντων τοῦ Παλαιοκαθολισμοῦ, ἡ ἀμοιβαία γνωριμία αὐτῶν, δὸς δ' εἰπεῖν καὶ ἡ γνωριμία πρὸς τοὺς Ἀντιπροσώπους τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, ἡ ἐνίσχυσις τοῦ μεταξὺ αὐτῶν συνδέσμου, ἡ ἀνάπτυξις συγχρονισμένων θεμάτων, ἡ ἐμφύσησις θάρρους καὶ αἰσιοδοξίας εἰς τὸν σκληρὸν οἰκονομικὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζουν ἰδίως οἱ ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ ἐμίσει θανασίμως τοὺς Παλαιοκαθολικούς, ἀλλὰ καὶ σήμερον, καίτοι ἀπολαύουσι σχετικῆς ἐλευθερίας, ὑπὸ οἰκονομικὴν ὅμως ἔποψιν εὑρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν τὴν πρὸ τοῦ Πολέμου. Οὕτως ἐνῷ τὸ Κράτος παρέχει εἰς τὴν ἐν Αὐστρίᾳ Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἐπίδομα πολλῶν ἑκατομμυρίων, εἰς τοὺς Παλαιοκαθολικοὺς προσφέρει τὸ μηδαμινὸν καὶ ἀσήμαντον ποσὸν τῶν 9000 σελινίων. Διὰ τὸν λόγον δὲ τοῦτον, καίτοι ἐτησίως προσέρχονται εἰς τὸν Παλαιοκαθολικισμὸν ὑπὲρ τὰς 1200 ψυχάς, ἕνεκα ὅμως οἰκονομικῶν δυσχερειῶν δὲν δύνανται νὰ διατηρήσωσι σταθεροὺς ἱερεῖς οὔτε εἰς τὴν ὕπαιθρον, ἀλλ' οὔτε εἰς ὅλα τὰ τμήματα τῆς Βιέννης, ἔχουσιν ἐν τούτοις κλῆρον ἐνθουσιώδη, ὅστις ἐργάζεται, κινεῖται καὶ κατὰ τὸ ἐνὸν ἐπαρκεῖ εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ποιμνίου του.

Τὸ ΙΓ' Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Παλαιοκαθολικῶν ἀπεφασίσθη νὰ συνέλθῃ τῷ 1934 ἐν Μονάχῳ.

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΓΕΡΜΑΝΟΣ Δ΄

(Ο ΑΠΟ ΔΕΡΚΩΝ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Γ'

Συνοδικὸν Ἀποδεικτικὸν Γράμμα ἐπιδοθὲν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Γερμανῷ Δ' (106).

Διὰ τοῦ παρόντος ἐνυπογράφου ἡμῶν Ἀποδεικτικοῦ Γράμματος δηλοποιοῦμεν οἱ ὑποφαινόμενοι ὅτι τοῦ κατὰ τὴν νῆσον Χάλκην ἱεροῦ μοναστηρίου τῆς Ζωαρχικῆς Τριάδος πρὸς ταῖς διαφόροις περιπετείαις καὶ διοικητικαῖς μεταβολαῖς, ἃς ὑπέστη κατὰ διαφόρους καιρούς, καὶ ἐσχάτως πρὸ χρόνων κατὰ μέρος μὲν πυρποληθέντος, κατὰ μέρος δὲ κατασαθρωθέντος καὶ κατακρημνισθέντος καὶ ἐρειπίου καταστάντος, ἔτι δὲ καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἱερᾶς ἐκκλησίας ἐκ τοῦ σεισμοῦ διαρραγείσης καὶ κινδυνευούσης καταπεσεῖν, ἐπειδὴ ὁ παναγιώτατος καὶ προσκυνητὸς ἡμῶν αὐθέντης καὶ δεσπότης, ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης κύριος κύριος Γερμανός, γνωρίζων ἀπὸ ἀκοῆς τε καὶ ἰδίων ὀφθαλμῶν τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν, εἰς ἣν περιέστη τὸ ἀνέκαθεν γεραρὸν τοῦτο καταγώγιον καὶ κῆρα βεβλημένος ἐπὶ τούτῳ τῇ λύπῃ, ἅμα ἀναλαβὼν ἄνωθεν τοὺς πνευματικοὺς οἴακας τοῦ παγκοίνου σκάφους τῆς Ἐκκλησίας ἐλογίσθη, κατ' ἔνθεον ζῆλον, μίαν τῶν σπουδαιοτάτων φροντίδων αὐτοῦ τὴν εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀνάκλησιν τοῦ ἱεροῦ τούτου σκηνώματος διὰ τῆς ἀνοικοδομῆς αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ἱερᾶς ἐκκλησίας καὶ οὐ μόνον ἐξ ἰδίων καταβαλὼν εἴκοσι πέντε χιλιάδας γρόσια, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἴδιον παράδειγμα συμπαραλαβὼν καὶ τὴν συνδρομὴν τοῦ θεοφιλοῦς τούτου σκοποῦ ὅλην τε τὴν ἱερὰν ἀδελφότητα καὶ τὰ κατὰ μέρος ἱερὰ σταυροπηγιακὰ καὶ ἐνοριακὰ μοναστήρια, δι' ὑψηλῆς ἀδείας προήγαγεν εἰς ἔκβασιν τὰ τῆς ἀνοικοδομῆς καὶ

(106) ***Κωδ. Πατρ. Ἀρχειοφ.*** **ΚΓ' σελ. 58.— Ὅρα καὶ σημ. 101.**

ἀνηγέρθη, διά τοι τοῦτο, κοινῇ ἡμῶν γνώμῃ καὶ ἀμεταθέτῳ ἀποφάσει, ἀμείβοντες οἱονεὶ τὸν τοιοῦτον διακαέστατον ζῆλον καὶ τὴν ἀγαθοεργὸν διάθεσιν τῆς σεβασμιωτάτης ἡμῖν αὐτοῦ Παναγιότητος, προσφέρομεν τὸν κρείττονα ἁπάντων ταϊρὲν τοῦτον, ὃν ἂν μόνος ἐγκρίνῃ ὑποχωροῦντες δικαίως ἐν ἀμετατρέπτῳ λογισμῷ ὅπως ὀψὲ ποτὲ κατ᾽ εὐδοκίαν Θεοῦ ἀπομακρυνθῇ τῆς πατριαρχικῆς περιωπῆς, ἐνοικῇ εἰς τὸν ταϊρὲν τοῦτον μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν ἀνθρώπων ἐφ᾽ ὅρου ζωῆς αὐτοῦ καὶ διατηρῶν ἀπαραποίητον τὴν περίληψιν τοῦ ἤδη ἐκδεδομένου ἐκκλησιαστικοῦ σιγιλλιώδους ἐν μεμβράναις γράμματος, ἔχῃ τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν διοίκησιν καὶ ἐποπτείαν τοῦ ἱεροῦ τούτου καταγωγίου καὶ τὴν φροντίδα τῆς συνάξεως τῶν ἐτησίων, κυρίων τε καὶ τυχηρῶν, προσόδων τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας καὶ τῶν λοιπῶν, ἀφ᾽ ὧν γενομένων τῶν ἀναγκαίων ἐξόδων εἰς πληρωμὰς μισθῶν καὶ ἄλλους, ὅσαι ἂν περισσεύσωσιν ἔχουσι δαπανᾶσθαι εἰς καλλωπισμὸν καὶ εὐπρέπειαν τοῦ τε ἱεροῦ καταγωγίου καὶ τῆς ἱερᾶς ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἐπιστασίας αὖθις τῆς προσκυνητῆς ἡμῖν αὐτοῦ Παναγιότητος, ὃν καὶ ἀμείψαιτο ὁ ἐν Τριάδι λατρευόμενος Θεὸς ἕνεκεν τοῦ ἐνδειχθέντος τοιούτου διακαεστάτου ζήλου διά τε τῶν ἐπιγείων καὶ τῶν οὐρανίων αὐτοῦ ἀγαθῶν, χαριζόμενος αὐτῷ στερέωσιν ἀκλόνητον, ὑγιείαν ἀμετάπτωτον, ζωὴν πολυχρόνιον καὶ εὐημερίαν ἀμετάβλητον μετ᾽ ἐπιτεύξεως καὶ πάντων τῶν σωτηριωδῶν αἰτημάτων καὶ ἐνισχύων καὶ ἐνδυναμῶν εἰς ἐκτέλεσιν καὶ ἄλλων τοιούτων θεαρέστων ἔργων καὶ κοινωφελῶν σπουδασμάτων ἀναλόγων τῇ ἀγαθοεργῷ, φιλαδέλφῳ τε καὶ φιλογενεῖ διαθέσει αὐτοῦ, ὡς αὐτὰ τὰ πράγματα παριστῶσι καὶ οὐδόλως χρεία τῆς διὰ λόγων ἀποδείξεως. Ὅθεν καὶ γινόμενον τὸ παρὸν ἡμῶν ἐνυπόγραφον Ἀποδεικτικὸν Γράμμα κἂν τῷ ἱερῷ καταστρωθὲν κώδικι, ἐπεδόθη τῇ αὐτοῦ θειοτάτῃ Παναγιότητι, ἵνα ἔχῃ τὸ κῦρος καὶ τὴν ἰσχὺν ἐφ᾽ ὅρου ζωῆς αὐτοῦ.

͵αωμγ′ Ἰουλίου ε′.

† Καισαρείας ***Παΐσιος***, † Ἡρακλείας ***Διονύσιος***, † Κυζίκου ***Μελέτιος***, † Νικομηδείας ***Διονύσιος***, † Χαλκηδόνος ***Ἱερόθεος***, † Δέρκων ***Νεόφυτος***, † Ἀδριανουπόλεως ***Γεράσιμος***, † Ἰωαννίνων ***Ἰωακείμ***, † Σερρῶν ***Ἀθανάσιος***, † Μιτυλήνης ***Μελέτιος***, † Μαρωνείας ***Ἄνθιμος***, † Στρωμνίτσης ***Κωνστάντιος***.

Δ'

'Επιγραφὴ (107)

ΝΙ ΚΑ

'Εν ἔτει Μαΐου 27

Σωτηρίῳ 1844 Ὁ περικαλλὴς
ναὸς τῆς ἁγίας καὶ ἀδιαιρέτου
Τριάδος ἀνακαινίσθη παρὰ τοῦ Πανα-
γιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κὺρ Γερμανοῦ δι' ἐπιστασίας τοῦ ἀρχιτέ-
κτονος καὶ Βασιλικοῦ Κάλφα Χ'' Στεφανῆ
καὶ τῶν αὐτοῦ ὑπαλλήλων 'Αντων. Κάλφα
Χ'' Κώστα· 'Ιωάννου· Σωτηρίου καὶ 'Ιωάννου· ὁ δὲ
φιλάνθρωπος Θεὸς ἀξιώσαι αὐτοὺς τῆς οὐρανίου μακαριότητος.

Ε'

'Επιγραφὴ (108)

Σταυροπήγιον Πατριαρχικὸν
ἁγιασθὲν ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας καὶ ὁμοουσίου
καὶ ζωοποιοῦ καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος
ἐν τῇ θεοσώστῳ νήσῳ Χάλκῃ
ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ ἁγίου Χαλκηδόνος
τῷ ἰδίῳ θελήματι
παρὰ
ΓΕΡΜΑΝΟΥ Δ'
τοῦ Παναγιωτάτου καὶ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου
ἐπὶ τῆς βασιλείας
ΣΟΥΛΤΑΝ ΑΠΤΟΥΛ ΜΕΤΖΙΤ
ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αωμδ'
μηνὸς Μαΐου πρώτῃ
ἡμέρᾳ τῆς ἑβδομάδος Δευτέρᾳ

(107) Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι κεχαραγμένη ἐπὶ μαρμαρίνης πλακὸς ἐντετειχισμένης ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἑπομένη ἐπιγραφὴ μέρους.

(108) Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη εἶναι ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ πλακὸς μαρμαρίνης ἐντετειχισμένης ἐπὶ τοῦ δυτ. μέρους τῆς νοτίας πλευρᾶς τοῦ ναοῦ τῆς ἱ. μονῆς.

ΣΤ΄

Ἐπίγραμμα (109)

Ἀθανάτου Τριάδος περικαλλ' ἀοίδιμον ἀεὶ
θεῖον τόν δε Νεών, πρίν γε δαμέντα χρόνῳ
Ἀθάνατα φρονέων ἀγακλυτὸς ἐῢς Πατριάρχης
Γερμανὸς ἐκ βάθρων καίνισεν αὖ τε νέον·
ἧς τὸ πλέον δαπάνης ἰδ' ἀγαυῶν ἀρχιερέων,
βουλαῖς οἱ ἀγαθαῖς ἑσπομένην προφρόνως.
τῶν δ' ἱεραῖς μέμνησθε λιταῖς Τριάδος λάτραι ἱροί,
ὄφρα κεν ὑψιμέδων ἐσθλὰ διδοίη ἄναξ.

Ζ΄

Ἐπίγραμμα (110)

Χαῖρέ μοι ἀνθεμόεσσα Προποντίδος ἄφθιτε κούρη,
Χαλκῖτις νῆσος, πᾶσιν ἀειδομένη,
Ἣ καλὴν στεφάνην περὶ κρήδεμν' ἐστεφάνωσαι,
τήν δε μονὴν ἱερὰν τῆς Μεγάλης Τριάδος,
Φώτιος ἣν πρῶτος Πατριάρχης κεῖνος ὁ θεῖος
δείματο καὶ ἕ Νέην ἐξωνόμηνε Σιών.
Ὡς δ' ἐμόγησε χρόνῳ Πατριάρχης καίνισεν ἄλλος
καί μιν Ἔσοπτρον ἐῢς κλήϊσε Μητροφάνης.
Νῦν δ' αὐτὴν τὸ τρίτον Πατριάρχης κύδιμος αὖ τις
τῆς Τριάδος λάτρις Γερμανὸς ἱδρύσατο.
Ἀμφὶ δὲ δώματα ἔτευξεν ἀνάκτορα ἔμμεναι ἐσθλά,
τῆς θείας σοφίης, πᾶσι διδασκομένης.
Ἄμβαιν' ἠϊθέων σεμνὸς χορός, ἠρέμα ταρσῷ
τόνδ' ἀκμῆτι βιβὰς ἱμερόεντα λόφον.
Κ' ἣν μέτωπον ἰδίῃ, γέρας ἕξεις· οἶσθα γὰρ ὅττι
τῆς ἀρετῆς ἱδρῷ πρόσθεν ἔθηκε Θεός.

(109) Ἐπίγραμμα ἐπὶ μαρμάρου κειμένου ἄνωθεν τῆς πύλης τοῦ ἱ. ναοῦ.

(110) Ἐπίγραμμα τοῦ Μ. Οἰκονόμου Κωνσταντίνου ἐπὶ μαρμάρου ἐντετειχισμένου ἄνωθεν τῆς πρὸς τὸν ἱ. ναὸν βλεπούσης πύλης.

Δ'.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΕΝ ΤΗι ΧΑΛΚΙΤΙΔΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗι ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗι Ι. ΜΟΝΗι ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

«Οὔτε θείων ναῶν χωρὶς οὔτε ἱερῶν καταστημάτων ἄνευ ἐπὶ τὴν ἱερὰν ἐν αὐτοῖς θεολογίαν διδάσκεσθαι, τὴν ὀρθόδοξον καὶ κοσμοσωτήριον ἡμῶν πίστιν ἔξεστι· ἃ γὰρ ἐν τοῖς θείοις τελεῖται ναοῖς, ὑπὸ τῆς ἱερᾶς χορηγεῖται θεολογίας· τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς θεολογίας διδασκόμενα ἐν τοῖς θείοις ἐπιτελοῦνται ναοῖς. ἀμφότερα γὰρ ταῦτα τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν πίστιν διαιωνίζουσι καὶ οὕτω τοῖς ὀρθοδόξοις παρέχει τελεῖν καὶ μυοῖν καὶ τῷ Θεῷ ἑνοῦσθαι καὶ τὴν βεβαίαν ἐν τῇ ψυχῇ λαμβάνειν ἐλπίδα τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας ἐπαπολαύσεως· λόγον δ' ἐχόντων πρὸς ἄλληλα ὃν τὸ αἴτιον πρὸς τὸ ἀποτέλεσμα εὔδηλον ὡς ἐπὶ τὸ ὑπάρχειν θείους ναοὺς καὶ πιστῶν συστήματα, ἀνάγκη προϋπάρχειν θεολογικῆς διδασκαλίας καταστήματα καὶ θεολόγους διδασκάλους. Καὶ μαρτυροῦσιν ἡμῖν τῷ λόγῳ καὶ συνιστῶσιν αὐτοῦ τὴν ἀλήθειαν οἱ ἀπὸ τῶν θεοκηρύκων ἀποστόλων καὶ μετὰ ταῦτα τῆς εὐσεβείας αἰῶνες· οὐ γὰρ μόνον ἐδίδασκον οὗτοι περιερχόμενοι τὰς τῆς ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ σχολεῖα συνίστων κατηχητικὰ καὶ θεολογικὰ καὶ ἄνδρας ἐν αὐτοῖς ἐπ' ἀρετῇ καὶ παιδείᾳ διαπρέποντας, οἷον τὸ ἐν Ἐφέσῳ ὑπὸ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ συσταθὲν καὶ τὸ ἐν Σμύρνῃ ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου καὶ ἐξαιρέτως τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ, ὃν τρόπον καὶ οἱ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων διάδοχοι, οἱ θειότατοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες, τὸ ἐκείνων παράδειγμα μιμησάμενοι, τὸν στηριγμὸν τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως πολλαπλασιάζοντες οὐκ ἀπελείποντο τῆς συστάσεως θεολογικῶν σχολείων ἐφ' ᾧ τὴν ἱερὰν ἐν αὐτοῖς θεολογίαν διδάσκεσθαι» (111).

* * *

Ἐν συναφείᾳ συμπληρωματικῇ τῶν ἀνωτέρω παρατηροῦμεν ὅτι ἐν Βυζαντίῳ ἐλειτούργει ***εἰδικὴ θεολογικὴ σχολὴ*** μετὰ μόνης τῆς διαφο-

---

(111) Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ σιγιλλίου Μελετίου Γ' ὡς ἐν σημ. 102.

ρᾶς ὅτι αὕτη παρ᾽ ὃν ἔφερε θεολογικὸν χαρακτῆρα, δὲν ἀπέβαλεν ὅμως καὶ τὸν ἐξ ἴσου ἀναγκαῖον ἐγκύκλιον καὶ φιλοσοφικόν, εἰς τρόπον ὥστε οἱ θεολογοῦντες νὰ ἀποβαίνωσι καὶ μέτοχοι ἐγκυκλίου καὶ φιλοσοφικῆς μορφώσεως, κατ᾽ ἀντίστροφον ἄλλην ὁμοιότητα πρὸς τὴν καθόλου ἡμετέραν παίδευσιν τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, ὀφείλουσιν ὅπως περιλαμβάνῃ εις τὸν κύκλον τῶν ἄλλων μαθημάτων αὐτῆς καὶ τοιαῦτα φύσεως καθαρῶς θεολογικῆς. Ὁ ἀνάμικτος οὗτος τῆς μορφώσεως χαρακτὴρ (θεολογικὸς καὶ ἐγκύκλιος-φιλοσοφικὸς) ἐξηκολούθει καὶ κατὰ τοὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν χρόνους ἐν ταῖς καθ᾽ ἡμᾶς σχολαῖς, ἀφοῦ μάλιστα τότε δὲν ὑπῆρχε καὶ εἰδικὴ θεολογικὴ σχολή. Προσῆλθε καὶ πάλιν ἡ ἄλλη μόρφωσις ἐπίκουρος εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ δι' ὧν ἐδίδασκε καὶ μετέδιδε γνώσεις θεολογικοῦ περιεχομένου παρεῖχεν ἑκάστοτε εἰς ἐκείνην πρόσωπα ἐκ πεποιθήσεως ἀλλὰ καὶ ἐκ μορφώσεως καθοσιούμενα εἰς τὴν διακονίαν καὶ ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἱεροῦ τῆς Ἐκκλησίας σκοποῦ, εἰς τὴν ἐν Χριστῷ δηλ. διαπαιδαγώγησιν καὶ τὴν ἐν ἀρετῇ τελειοποίησιν τοῦ ὅλου εὐσεβοῦς πληρώματος αὐτῆς, οὕτως ὥστε νὰ μὴ σφάλληταί τις λέγων ὅτι πᾶς τότε πεπαιδευμένος Ἕλλην ἦτο καὶ θεολογικῶς κατηρτισμένος. Ἐὰν μάλιστα λάβωμεν ὑπ᾽ ὄψιν τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ μετὰ τὴν ἅλωσιν ἰδίως σχολαὶ—τὰ ***κοινὰ*** λεγόμενα ***σχολεῖα*** καὶ τὰ ***γυμνάσια***—πολλάκις ὑπὸ κληρικῶν καὶ ἱδρύοντο καὶ διηυθύνοντο καὶ πάντοτε ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπευλογοῦντο καὶ ἐπροστατεύοντο, δυνάμεθα τότε νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ παρεχομένη ἐν αὐταῖς παίδευσις εἶχε μᾶλλον ἐκκλησιαστικὸν χαρακτῆρα, καὶ δὴ καθαρῶς τοιοῦτον ἔφερον αἱ ὑπὸ τὴν ἄμεσον τοῦ Πατριαρχείου ΚΠόλεως ἐπιστασίαν λειτουργοῦσαι ἄλλαι τε καὶ αἱ σχολαί: τοῦ Ἁγίου Ὄρους ***(Ἀθωνιὰς)*** καὶ τῆς Πάτμου ***(Πατμιάς)***. Ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ιθ´ αἰῶνος ἡ κατάστασις ἤρξατο μεταβαλλομένη. Δοθέντος ὅτι τὰ ἡμέτερα γυμνάσια δὲν ἠδύναντο νὰ μείνωσιν ἀνεπηρέαστα ἀπὸ τῆς παρατηρηθείσης ἐν τῇ Δύσει σχετικῆς κινήσεως περὶ τὴν δημιουργίαν ***κλασσικοῦ χαρακτῆρος*** τῶν γυμνασίων, ἡ Ἐκκλησία ᾐσθάνθη τὴν ἀνάγκην, πρὸς πληρέστερον καταρτισμὸν τῶν στελεχῶν αὐτῆς, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἵδρυσιν καὶ λειτουργίαν εἰδικῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν (112). Καὶ ἵνα ἀποσιωπήσωμεν ἄλλας τινὰς ἐνεργείας ἐν τῷ κλίματι τῆς Ἐκκλησίας ΚΠόλεως, ἀνα-

(112) ***Κωνστ. Οἰκονόμου*** τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, τὰ σωζόμενα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα τόμ. Α´ Ἀθῆναι, 1862 σ. 133 καὶ ἑξ. —***Ἀρχιμ. Χρυσ. Παπαδοπούλου*** αἱ θεολογικαὶ καὶ ἱερατικαὶ σχολαὶ τῶν πρώτων αἰώνων, ἐν τῇ 78ετηρίδι τῆς Ριζαρείου Ἐκκλ. Σχολῆς. Ἀθῆναι, 1920. σελ. 55—70. — ***τοῦ αὐτοῦ***, ἡ ἱ. μονὴ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἡ ἐν αὐτῇ Θεολογικὴ Σχολή. Ἱεροσόλυμα. 1905. σελ. 76 84. — ***τοῦ αὐτοῦ*** ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τόμ. Α´, Ἀθῆναι 1920 σελ. 42. 324. 326. 333. 428 —Πεντηκονταετηρὶς τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ. Ἱερουσαλὴμ

φερομένας εἰς τὸν καταρτισμὸν καὶ τὴν μόρφωσιν ἐνοριακοῦ κλήρου (113), σημειοῦμεν ὅτι πρώτην ἤδη φορὰν ἀπὸ τῆς ἁλώσεως βλέπομεν ἐν ΚΠόλει ἐκκλησιαστικὴν σχολήν, οἱονεὶ πρόδρομον τῆς ἐν Χάλκῃ τοιαύτης, τὴν ἐξ ἀφορμῆς δηλ. τῆς ἀναφανείσης τότε καϊρείου αἱρέσεως τοῦ ***θεοσεβισμοῦ*** ἱδρυθεῖσαν ἐν Φαναρίῳ ὑπὸ Γρηγορίου ΣΤ΄ (κατὰ Σ/βριον τοῦ

1913 σ. 41-43. — Ἐκκλ. Ἱστορία Μ. Διδυμοτείχου ***Φιλαρέτου Βαφείδου*** τόμ. Γ΄, α΄ ΚΠολις, 1912 σ. 132 καὶ ἑξ. 138 καὶ ἑξ. — τόμ. Γ΄ β΄ Ἀλεξάνδρεια 1928 σ. 348-351. 381 ἑξ. 401 ἑξ. 520. — ***Α. Δημ. Κυριακοῦ*** Ἐκκλ. Ἱστορία τόμ. Γ΄, Ἀθῆναι 1898, σελ. 70. 135. 187 ἑξ. — ***Β. Μυστακίδου*** Βυζαντιακαὶ μελέται περὶ καθόλου παιδεύσεως ἐν ***Ν. Ποιμένι*** (περιοδ. ἐν ΚΠόλει τόμ. Β΄ 1920), ἰδίως τὰ ἐν σελίδι 423 καὶ ἑξ. — Ἐγκύκλιος Ἱερεμίου Γ΄ ἐν ***Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ*** ἔτος Κ΄ (1900) σελ. 241-2.—***Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Γρηγορᾶ*** ἡ ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολή. Ἀλεξάνδρεια. 1907 σελ. 1. 37.

Τῆς σημειουμένης ἀνωτέρω ἐκκλησιαστικῆς κινήσεως προέστη ἐν Ἑλλάδι Κωνσταντῖνος ὁ Οἰκονόμος, ὅστις, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ Καποδίστρια, ἐγένετο εἰσηγητὴς τῆς ἱδρύσεως ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἐν Ρωσσίᾳ θεολογ. ἀκαδημιῶν, πρὸς εἰδικὴν μόρφωσιν τῶν κληρικῶν, μετὰ προγράμματος ἐγκυκλίων καὶ θεολογικῶν μαθημάτων, ὑποβαλὼν καὶ «***σχέδιον ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας διὰ τοὺς Ἕλληνας***», ἱκανοποιούσης πλῆρες σύστημα ἱερατικῆς καὶ θεολογικῆς μορφώσεως. Διὰ τὸ ἀδύνατον ὅμως τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου ὁ Κυβερνήτης προέβη εἰς τὴν ἵδρυσιν ἐν Πόρῳ «***σχολείου ἐκκλησιαστικοῦ***» [1830[, λειτουργήσαντος ἐφ' ὅσον ἔζη καὶ ἐκεῖνος. Ἐπηκολούθησεν ἡ ἵδρυσις Πανεπιστημίου μετὰ καὶ ***Θεολογικῆς Σχολῆς*** [1837] καὶ εἶτα καὶ ἡ τῆς ***Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς*** [1844[. Σημειοῦμεν καὶ τοῦτο ὅτι ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἐπὶ Πατριάρχου Ἀθανασίου, ἤδη κατὰ Νοέμβριον 1843, ἀπεφάσισε «τὸ ἐκτὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ Μοναστήριον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐπισκευασθῆναι καὶ ἀποκατασταθῆναι σχολεῖον τοῦ ἱεροῦ κλήρου». Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐγκατελείφθη τότε διὰ τὴν ἐν τῷ μεταξὺ ἀποφασισθεῖσαν ἵδρυσιν θεολογικῆς σχολῆς ἐν Χάλκῃ (***Ἀρχ. Χρ. Παπαδ.*** ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ Σταυροῦ κλπ. ὡς ἀνωτ. σελ. 763 καὶ ἑξ. 84).

(113) Μεταξὺ ἄλλων θὰ ἠδύνατό τις νὰ ἀναφέρῃ τὴν μέριμναν Ἱερεμίου Γ΄ [1716-26], περὶ καταρτισμοῦ ἱ. κλήρου διὰ τῆς φοιτήσεως τῶν θελόντων χειροτονηθῆναι ἐν τῷ ***πατριαρχικῷ σχολείῳ***. (***Ἐκκλ. Ἀλήθεια*** ἔτος Κ΄ [1900] σ. 242.— ***Μαν. Γεδεὼν*** Κανονικαὶ Διατάξεις ΚΠολις 1888 σ. 176), ὑπὸ τὸ ὁποῖον ὅμως δὲν πρέπει νὰ νοήσωμεν ὅτι πρόκειται περὶ εἰδικῆς ἱερατ. σχολῆς. Σεραφεὶμ ὁ Β΄ εἰσηγήθη τῷ 1760 τὴν σύστασιν ἐν βασιλευούσῃ «***κοινοῦ φροντιστηρίου εἰς παράδοσιν τῶν θύραθεν ἐπιστημῶν καὶ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς θεολογίας***», διαλυθέντος δυστυχῶς μετὰ 17μηνον λειτουργίαν. (***Α. Ὑψηλάντου*** τὰ μετὰ τὴν ἅλωσιν. σ. 385-7.—***Μ. Γεδεὼν*** Πατρ. Πίν. σελ. 650). Ἴχνη ἱερατικῆς σχολῆς θὰ ἠδυνάμεθα νὰ διΐδωμεν καὶ ἐν ταῖς ἐνεργείαις τῶν μητροπολιτῶν : Καισαρείας Γερμανοῦ (διαιρέσαντος τὸ ἐν τῇ ἱ. μονῇ τοῦ Προδρόμου σχολεῖον εἰς ἱερατικὸν καὶ λαϊκὸν τμῆμα, 1792) καὶ Ἀδριανουπόλεως Δωροθέου (ἐπιχειρήσαντος νὰ ἱδρύσῃ εἶδος ἱερατικῆς σχολῆς ἐν τῇ ἱ. μονῇ τῇ ἐπιλεγομένῃ τῆς Λαμποῦς, 1817), χωρὶς νὰ παρασιωπήσωμεν καὶ τὸ θεολογικὸν τμῆμα τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας. (***Μ. Διδυμοτείχου Φιλαρέτου*** Ἐκκλ. ἱστορία τόμ. Γ΄ β΄ ὡς ἀνωτ. σελ. 335. 392. 394. 401. —***Μ.***

1839) ***Θεολογικὴν Σχολήν*** (114). Ἀλλ' ἡ σχολὴ αὕτη, ἡ ἄλλως τὴν ἀποστολὴν ὡρισμένην καὶ τὸν προορισμὸν στενὸν ἔχουσα, μόλις μετὰ διετῆ λειτουργίαν «διὰ τὸ ἀκατάλληλον τοῦ μέρους καὶ τῶν πόρων τὸ ἀφαυρὸν μικρὸν ἀκμάσασα κατεπαύσατο», τὸ δὲ κατά τινα τρόπον τῇ ἐν Ξηροκρήνῃ τότε λειτουργούσῃ «πατριαρχικῇ τοῦ Γένους ἑλληνικῇ σχολῇ» ἀνατεθὲν ἐφεξῆς ἔργον τῆς θεολογικῆς μορφώσεως (115) δὲν ἠδύνατο νὰ

Γεδεὼν αἱ ἀρχαιότεραι τῶν καθ' ἡμᾶς θεολογικῶν σχολῶν ἐν ***Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ*** ἔτος Η' [1887] σ. 72 καὶ ἑξ.).

(114) Γρηγόριος ὁ ΣΤ' προνοῶν τοῦτο μὲν ἵνα σταματήσῃ τὸν ροῦν τοῦ Θεοσεβισμοῦ, τοῦτο δὲ ἵνα ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τούς ἅπαξ ἀποπλανηθέντας ἐγνώρισε διὰ πατριαρχ. καὶ συνοδικῆς ἐγκυκλίου [Σεπτέμβρ. 1839] «τὴν σύστασιν ***κατὰ τὸ Φανάριον***, ὑπὸ τὴν ἄμεσον τῆς Ἐκκλησίας ἐποπτείαν, ***Θεολογικῆς Σχολῆς*** καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀποκατάστασιν διδασκάλου τῆς Θεολογίας, ἀνδρὸς σεβασμίου, ἐναρέτου, ἀνεπιλήπτου, τῇ τε ἐξωτερικῇ καὶ ἐκκλησιαστικῇ παιδείᾳ συγκεκροτημένου καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος θεολόγου καὶ δυναμένου νὰ διδάξῃ τοὺς προσερχομένους τὰς ἀρχὰς καὶ βάσεις τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ νὰ κατηχήσῃ αὐτοὺς εἰς τὰ δόγματα, μυστήρια καὶ λοιπὰς παραδόσεις τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας». Ἀπέβλεπεν δὲ ἡ ἐγκύκλιος σαφέστερον νὰ πληροφορήσῃ «πρὸ πάντων τοὺς γονεῖς, συγγενεῖς, οἰκείους, γέροντας καὶ προστάτας τῶν ἀπελθόντων εἰς τὴν ἐν Ἄνδρῳ καΐρειον σχολὴν παίδων, ἀνδρῶν, ἱερωμένων καὶ λαϊκῶν καὶ μυηθέντων τὰ τῆς ἀντιθέτου πλάνης τοῦ θεοσεβισμοῦ» καὶ προτρέψῃ αὐτοὺς ὅπως ἀποστείλωσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς τὴν ἐν Φαναρίῳ νεοσύστατον θεολογικὴν σχολὴν ἵνα διδαχθέντες καὶ κατηχηθέντες ἐγκαίρως τὰ τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως δόγματα ἐκβάλωσι καὶ ἀπορρίψωσι τὰ κακόδοξα τοῦ Θεοσεβισμοῦ. — Ὁ σκοπὸς λοιπὸν τῆς σχολῆς ταύτης ἦτο ὡρισμένος, τοῦτο δὲ φαίνεται καὶ ἐξ ἄλλου ἐγγράφου [Δ/βρ.1839] τοῦ αὐτοῦ Πατριάρχου, ἐκ τῆς «***Πράξεως***» δηλ. περὶ τῶν ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἄνδρον Ὀρφανοτροφείῳ μαθητευσάντων καϊρείων μαθητῶν, τῶν ζητούντων διδασκαλικὰς θέσεις. Ἀμφότερα τὰ ὡς ἄνω πατριαρχικὰ ἔγγραφα προσυπογράφει καὶ ὁ «***Δέρκων Γερμανός***». (***Μ Γεδεὼν*** Κανον. Διατάξεις ΚΠολις 1889. τόμ. Β' σ. 220. 229. —***τοῦ αὐτοῦ*** Πατρ. Πίνακες σ, 693.—Mansi τόμ. 40 σ. 319 καὶ ἑξ.— ***Μ. Διδυμοτείχου Φιλαρέτου*** Βαφείδου Ἐκκλ. ἱστορία Γ' β' ὡς ἀνωτ. σελ. 250. 335. — ***Ἀρχιμ. Χρ. Παπαδ.*** Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀνωτ. σ. 266 ἑξ.).

Ὡς πρὸς τὸν ἀναφερόμενον θεολόγον διδάσκαλον, πρόκειται περὶ τοῦ ἐλλογίμου κληρικοῦ Βαλθολομαίου Κουτλουμουσιανοῦ, τοῦ Ἰμβρίου, ὅστις προσκληθεὶς ὑπὸ Γρηγορίου τοῦ ΣΤ' ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν καὶ τὴν διδασκαλίαν μαθημάτων ἐν τῇ ἀρτισυστάτῳ θεολογικῇ σχολῇ τοῦ Φαναρίου, μετὰ τοῦ ἁγιορείτου Λεοντίου τοῦ Καισαρέως καί τινος ἄλλου. [***Βαρθολομαίου Κουτλουμουσιανοῦ***, ὑπόμνημα ἱστορικὸν περὶ τῆς κατὰ τὴν Χάλκην μονῆς τῆς Θεοτόκου. ΚΠολις 1846 σ. 129. —***Ματθαίου Παρανίκα*** σχεδίασμα περὶ τῆς ἐν τῷ ἑλλ. ἔθνει καταστάσεως τῶν γραμμάτων ἀπὸ τοῦ 1453 μέχρις ἀρχῶν τῆς ιθ' ἑκατ/δος. ΚΠολις. 1867 σ. 34. — ***Μ. Γεδεὼν*** αἱ ἀρχαιότεραι κλπ. ὡς ἀνωτ. ἐν ***Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ*** τόμ. Η' σ. 73. — ***Μ. Διδυμοτείχου Φιλαρέτου*** Ἐκκλ. ἱστορία Γ' β' σ. 336 σημ. 1).

(115) πρβλ. ***Κωδ. Π. Ἀρχειοφ.*** ΚΑ' σ. 94.

λύση τὸ ζήτημα, πάντοτε ἐξακολουθοῦν νὰ προβάλλη ὡς ἀνάγκη ἐπειγούσης μορφῆς, ἀπαιτοῦσα τὴν μόρφωσιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐν ἐπὶ τούτῳ εἰδικῇ θεολογικῇ σχολῇ.

* * *

Καὶ τὴν ἐπείγουσαν ταύτην ἀνάγκην ἦλθε νὰ πληρώση Γερμανὸς ὁ Δ′ ἀρξάμενος τοῦ ἱεροῦ τούτου ἔργου ἀπὸ τῆς ἀνοικοδομῆς τῆς ἐν Χάλκη ἱ. μονῆς τῆς Ἁγίας Τριάδος, περὶ ἧς προηγουμένως ὡμιλήσαμεν, ***«ἐπὶ θεοφιλεῖ σκοπῷ τοῦ ἀναδειχθῆναι σχολεῖον θεολογικὸν ἐν εὐθέτῳ καιρῷ, ὅτε δηλονότι ἡ θεία εὐσπλαγχνία καὶ φιλανθρωπία ἐπιχορηγήσῃ τοὺς ἀναλόγους καὶ ἀναγκαίους πόρους ὡς πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ τοιούτου θεοφιλοῦς σκοποῦ»*** (116). Καὶ ὁ εὔθετος οὗτος καιρὸς δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ.

Ἡ οἰκοδομὴ περαιωθεῖσα σὺν Θεῷ λίαν εὐρύχωρος καὶ περικαλλής, ἔτι δὲ καὶ τοῦ μέρους τὸ πρόσφορον καὶ πρὸς ἕδραν τῆς ἱερᾶς θεολογίας τῷ ὄντι κατάλληλον ἐνεθάρρυνε καὶ ἐπερρώσατο τὸν κοινὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν ἐπὶ τῷ ἀναδεῖξαι αὐτὸ σχολὴν θεολογικήν, κοινῇ τότε γνώμῃ καὶ ἀποφάσει τῆς τε ἐκείνου Παναγιότητος, ἀπ' ἀρχῆς ἀπευθυνομένου πρὸς αὐτὸν τὸν θεοφιλῆ σκοπὸν καὶ πάσης τῆς ἱεραρχικῆς ὁμηγύρεως, ἀφωσιώθη ἡ νεόδμητος αὕτη μονὴ ἐν ἀποκαταστάσει θεολογικῆς σχολῆς.... Οὕτω μὲν οὖν προέβησαν τὰ προκαταρκτικὰ τῆς θεολογικῆς σχολῆς, τοῦ τελεσιουργοῦ τῶν καλῶν θείου ἔρωτος πᾶσαν ἐκλεάναντος δυσκολίαν ἀναφυεῖσαν καὶ πᾶν ἀντιβαῖνον καὶ ἐπιπροσθοῦν ἐξομαλύναντος. Μετὰ δὲ ταῦτα σπουδῆς καὶ φροντίδος συντόνου καταβληθείσης καὶ πρὸς τὴν σύστασιν τῶν ἀναγκαίων πόρων, ἀφ' ὧν οἵ τε διδασκαλικοὶ μισθοὶ καὶ τὰ τῆς τροφῆς τῶν ἐνδιαιτωμένων μαθητῶν καὶ εἴ τι ἄλλο τῆς σχολῆς δαπάνημα τὸ διαρκὲς καὶ μόνιμον ἕξουσι, μετὰ πολλὰς συνοδικὰς διασκέψεις, γνώμῃ κοινῇ καὶ γενναίᾳ καὶ φιλοτίμῳ διαθέσει τῆς ἱεραρχικῆς διαθέσεως προσδιωρίσθη γίνεσθαι ἀφ' ἑκάστου τῶν ἁγίων ἀρχιερέων ἐτήσιον καταβολήν, ἀναλόγως τῇ καταστάσει τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ συνεκροτήθη τὸ ὅλον τῆς ἐτησίου ταύτης ποσότητος εἰς γρόσια ἑκατὸν τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας, διορισθέντος καὶ ταμίου εἰς τὴν ἐπιστασίαν τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων· καὶ οὕτως ἀποκατέστη, τῇ θείᾳ εὐδοκίᾳ, πάνυ καλῶς καὶ εὐρύθμως ἡ θεολογικὴ αὕτη σχολὴ καὶ διδά-

---

(116) ὅρα σιγίλλιον ὡς ἐν σημ. 105.— *Μ. Διδυμ. Φιλαρ. Βαφείδου* Ἐκκλ. ἱστορία Γ′ β′ σ. 251. —*Α. Διομ. Κυριακοῦ* Ἐκκλ. ἱστορία Γ′ σ. 51. 72.— *Μ. Γεδεὼν* Πατρ. Πίνακες ΚΠολις; 1890. σελ. 695. — ὅρα καὶ τὰς παραπομπὰς ἐν σημ. 1 καὶ 58.

σκαλοι εἰσήχθησαν ἐν αὐτῇ ἄριστοι τῆς τε ἱερᾶς θεολογίας καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων, καὶ μαθητῶν ἱκανὸς συνεπληρώθη ἀριθμός, τῶν μὲν ἱερωμένων, τῶν δὲ ἱερωθῆναι ἐπαγγελλομένων. . . . »(117)

Οὕτω τῶν πάντων διευθετηθέντων καὶ συμπληρωθέντων διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ ἀρχιμανδρίτου Κωνσταντίνου Τυπάλδου ὡς σχολάρχου (118), διὰ τῆς ἀποφάσεως ὅπως «ἐπίτροποι (τῆς σχολῆς) καὶ ναζήρηδες νὰ ἦναι ὁ κατὰ καιρὸν πατριάρχης καὶ ἡ σύνοδος» καὶ διὰ τοῦ διορισμοῦ ταμίου τοῦ ἁγίου πρώην Σμύρνης Παϊσίου, μετέβη τὴν 1ην Ὀκτωβρίου 1844, κατ᾽ ἐντολὴν πατριαρχικήν, καὶ ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῇ ἱ. μονῇ ὁ Μητροπολίτης Καισαρείας Παΐσιος εὐλογήσας καὶ ἁγιάσας διδασκάλους καὶ μαθητάς, τὴν δὲ 8ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἐγένετο ἡ ἔναρ-

(117) ὅρα σιγίλλιον Μελετίου Γ′ ὡς ἐν σημ. 102.

(118) Γεννηθεὶς ἐν Ληξουρίῳ τῇ 17 Φεβρ. 1795 ὁ Κωνσταντῖνος Τυπάλδος Ἰακωβάτος ἐπαιδεύθη ὑπὸ καλοὺς τότε διδασκάλους προορισθεὶς ἐκ παίδων εἰς τὸ κληρικὸν στάδιον. Χειροτονηθεὶς διάκονος ἐν ἔτει 1817 προσελήφθη διάκονος καὶ ψάλτης τῆς ἐν Ἐνετίᾳ ὀρθοδ. κοινότητος διδάξας ἅμα καὶ ἐν τῷ ἐκεῖ Φλαγγινιανῷ φροντιστηρίῳ μέχρι τοῦ 1823, ἀλλὰ συγχρόνως διδαχθεὶς τὰ ἑβραϊκὰ καὶ ἐγκρατὴς γενόμενος τῆς ἰταλικῆς καὶ γαλλικῆς γλώσσης. Χειροτονηθεὶς ἱερεὺς τῷ 1824 διωρίσθη ἱεροκήρυξ ἐν Κερκύρᾳ τῷ 1826, διατελέσας ἅμα καθηγητὴς τῆς ἐκεῖ Ἀκαδημίας καὶ ἀργότερον ἔφορος τοῦ ἐκεῖ ἱεροσπουδαστηρίου [1833] καὶ τῆς Ἀκαδημίας [1837], ὡς καὶ μέλος πολλῶν ἐπιτροπῶν καὶ σωματείων. Ἐξαναγκασθεὶς εἰς παραίτησιν [τέλη 1838] ἐπανῆλθεν εἰς Κεφαλληνίαν ὅπου διετέλεσεν ἐφημέριος τοῦ ἐν Ἀργοστολίῳ ἱ. ναοῦ τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος καὶ κατὰ Ν/βριον 1842, θανόντος τοῦ Παρθενίου, ἐξελέγη Μ/της Κεφαλληνίας, ἀλλ᾽ ἡ Ἰόνιος Γερουσία ἐκύρωσεν ὡς τοιοῦτον τὸν α′ ἐπιλαχόντα, πρωτοσύγκελλον Σπυρίδωνα Κοντομίχαλον. Ἀρχομένου τοῦ 1843 ἀνεχώρησεν εἰς ΚΠολιν. Γερμανὸς δὲ ὁ Δ′ διώρισεν αὐτὸν σχολάρχην τῆς ἄρτι συσταθείσης ἱ. θεολ. σχολῆς, τὴν ὁποίαν καὶ διηύθυνεν ἐπὶ δύο δεκαετηρίδας διδάσκων ἅμα καὶ μαθήματα θεολογίας καὶ φιλοσοφίας καὶ συμβαλὼν τὰ μέγιστα εἰς τὸν καταρτισμὸν κλήρου μεμορφωμένου θεολογικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς, καταλαβόντος δ᾽ εἶτα τὰς ἀνωτέρας παρ᾽ ἡμῖν ἐκκλ/ικὰς θέσεις. Κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1845 ἐχειροθετήθη ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, κατ᾽ Αὔγουστον 1847 Μέγας Ἀρχιμανδρίτης καὶ Γενικὸς Ἱεροκῆρυξ τοῦ Πατριαρχ. θρόνου καὶ κατ᾽ Αὔγουστον 1848 προεχειρίσθη τιμῆς ἕνεκεν εἰς Μητροπολίτην ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι τῆς ἁγιωτάτης Μ πόλεως Σταυρουπόλεως. Αὐτῷ ἀνετέθη ἡ σύνταξις τῶν δύο πρώτων κανονισμῶν τῆς Σχολῆς καὶ ἐζητήθη ἡ συνεργασία ἐν τῇ συντάξει τοῦ *τόμου* περὶ τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ἑλλ. Ἐκκλησίας ἐπὶ Ἀνθίμου Δ′ [1848-52]. Στερηθεὶς τῆς ὁράσεως παρῃτήθη τῆς σχολαρχίας τῷ 1865 καὶ ἐπανακάμψας εἰς Ληξούριον ἀπέθανεν ἐκεῖ τῇ 21 Νοεμβρίου 1868.

Συνέγραψεν ἱκανά, ὧν τινὰ μὲν ἐξεδόθησαν τύποις, οὐκ ὀλίγα δὲ μένουσιν ἀνέκδοτα σωζόμενα σήμερον ἐν τῷ οἰκογενειακῷ ἀρχείῳ τῶν Ἰακωβάτων ἐν Ληξουρίῳ καὶ ἐξ ὧν τὰ ἐνδιαφέροντα τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) ὁ κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ ὡς Μ. Σταυρουπόλεως τῷ 1848 —2) ὁ ἐπὶ τῇ ἐγκαθιδρύσει τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς λόγος τῷ 1844·—3) ὁ ἐπικήδειος εἰς

ξις τῶν μαθημάτων τῆς οὕτως ἐπ' αἰσίοις ἱδρυθείσης ἱερᾶς θεολογικῆς σχολῆς. (119).

Μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου ἀποχώρησιν Γερμανοῦ τοῦ Δ' [18 Ἀπριλίου 1845], ἡ σχολὴ ἐξηκολούθησε τὸ ἱερὸν αὐτῆς ἔργον «ἐπὶ ἐκπαιδεύσει τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ὀρθοδόξου κλήρου, εὐκλείᾳ τε τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ πρὸς κοινὴν τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος ὠφέλειαν», τοῦ Πατριάρχου Μελετίου Γ' διὰ τοῦ γνωστοῦ σιγιλλιώδους αὐτοῦ γράμματος ὁρίσαντος «διεξάγεσθαι καὶ διευθύνεσθαι τά γε περὶ τὸ ἐσωτερικὸν κατὰ τὸν διαγραφέντα περὶ αὐτῆς [τῆς σχολῆς] καὶ παρ' ἡμῶν ἐπικυρωθέντα κανονικὸν διοργανισμόν, ἀνακειμένης τῆς λοιπῆς ἁπάσης φροντίδος καὶ προστασίας τοῦ ἱεροῦ τούτου καταστήματος τῷ ἀεὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ καὶ τῇ περὶ αὐτὸν ἱερᾷ τῶν ἁγίων ἀρχιερέων συνόδῳ».

Ἐπανελθὼν τὸ β' ὁ Γερμανὸς εἰς τὸν θρόνον [1 Νοεμβρίου 1852] ἐμερίμνησε καὶ πάλιν ἀξιοζήλως ὑπὲρ τῆς θεολογικῆς σχολῆς, δι' ἣν μεθ' ὑπερηφανείας ὡμολόγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία «χαίρει καὶ γέγηθε μετὰ παν-

---

Κωνστάντιον τὸν ἀπὸ Σιναίου 1859· — 4) πλεῖστα δοκίμια λόγων τῶν ἐν Χάλκῃ μαθητῶν αὐτοῦ·—5) πολλαὶ ἐκθέσεις τούτου περὶ τῆς κατ' ἔτος καταστάσεως τῆς Θεολ. Σχολῆς και 6) φάκελλος ὀγκώδης ἀλληλογραφίας μετὰ πατριαρχῶν, ἀρχιερέων, σοφῶν καὶ ἄλλων διαπρεπῶν ἀνδρῶν. (***Ἠλία Α. Τσιτσέλη*** Κεφαλληνίας Σύμμικτα. Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ λαογραφίαν τῆς νήσου Κεφαλληνίας, τόμ. Α'. Ἀθῆναι. 1904. σ. 669-690.—*Μ. Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδεία* τόμ. ΙΒ' σ. 772 —***Μ. Διδυμοτείχου Φιλαρέτου Βαφείδου*** Ἐκκλ. ἱστορία Γ' β' ὡς ἀνωτ. σ. 415-16. —***Α. Διομ. Κυριακοῦ*** Ἐκκλ. ἱστορ. Γ' ὡς ἀνωτ. σελ. 148. — Ἐκκ/ικὸν Δελτίον ***Β. Καλλίφρονος*** τόμ. Β' ΚΠολις. 18)9 σ. 67. — Ἡ Σύγχρονος Ἱεραρχία τῆς ὀρθ. Ἀνατολ. Ἐκκλησίας ὑπὸ ***Γ. Παπαδοπούλου*** τόμ. Α' Ἀθῆναι. 1895 σ. 592 ἑξ— ***Γρηγ. Γώγου*** ὁ ἀοίδιμος Μητροπολίτης Σταυρουπόλεως Κωνσταντῖνος ὁ Τυπάλδος. Ἀθῆναι 1808).

Τὰ ὡς ἄνω χειρόγραφα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς πηγὴ καὶ βάσις ἀσφαλὴς εἰς τὸν θέλοντα νὰ συγγράψῃ πλήρη καὶ ἀμερόληπτον ἱστορίαν τῆς ἐν Χάλκῃ ἱ. θεολ. σχολῆς, οἵαν δὲν δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὸ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἀρχιμ. Γερμ. Γρηγορᾶ *(ἡ ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολὴ 1844-98 Ἀλεξάνδρεια 1907)* κυκλοφορῆσαν μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου ἔργον, ἀποδοκιμασθὲν τότε ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀναθείσης τῷ Μ. Νικομηδείας Φιλοθέῳ ὅπως «ληφθῇ φροντὶς τοῦτο μὲν περὶ συντάξεως ἀκριβοῦς καταλόγου εἰς διπλοῦν πάντων τῶν ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Σχολῆς ὑπαρχόντων κωδίκων καὶ λοιπῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν σύστασιν καὶ ἱστορίαν αὐτῆς, τοῦτο δὲ περὶ συλλογῆς καὶ ἐκτυπώσεως ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ πάντων τῶν ἐγγράφων ἐκείνων, ὅσα δύνανται ἵνα χρησιμεύσωσιν ὡς βάσις συγγραφῆς πλήρους καὶ ἀμερολήπτου ἱστορίας τῆς σχολῆς ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τῆς ἱδρύσεως αὐτῆς». (***Ἐκκλ. Ἀλήθεια*** ἔτος ΚΖ' [1907] σ. 346. — ***Μ. Διδυμοτ. Βαφείδου*** Ἐκκλ. ἱστορ. Γ' β' σελ. 415 σημ. 1.

(119) ***Βαρθ. Κουτλουμουσ.*** ὑπόμνημα ἱστορικὸν κλπ. σ. 11.— ***Σκ. Βυζαντίου*** ὡς ἀνωτ. σ. 303.

τὸς τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος, καρπούς τε ἤδη ἐξ αὐτῆς δρεψαμένη οὐκ ἀγενεῖς, θάλλουσάν τε ἀεὶ καὶ εὐθυνοῦσαν ταῖς ὁσημέραι κατὰ τὸ δυνατὸν βελτιώσεσι καθορῶσα». Ἐπὶ τῇ ἐξαντλήσει δὲ τοῦ κανονισμοῦ τῆς σχολῆς λαβὼν ὑπ' ὄψιν ὅτι αὕτη πλουτισθεῖσα ἐν τῷ μεταξὺ καὶ διὰ λιθοκτίστου περικαλλοῦς βιβλιοθήκης (120) καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον προαχθεῖσα ἔχρηζε τελειοτέρου καὶ ἀκριβεστέρου κανονισμοῦ, ἐπεκύρωσε συνοδικῶς νέον τοιοῦτον, «καθ' ὃν ἔχουσι τοῦ λοιποῦ διεξάγεσθαι, οἰκονομεῖσθαι καὶ διευθύνεσθαι τὰ τῆς σχολῆς, δίχα τινὸς παρεκτροπῆς, ἐπεμβάσεως ἢ αὐθαιρέσεως παρ' οἱουδήποτε προσώπου» καταχυρώσας ταῦτα πάντα καὶ διὰ σιγιλλιώδους αὐτοῦ συνοδικοῦ Γράμματος (121).

***

Ἀοίδιμε Πατριάρχα!

Ἡ Χαλκῖτις Θεολογικὴ Σχολή, ἡ ἀποτελέσασα «τὸ τῆς ζωῆς σου προσφιλέστατον καύχημα» ἐδικαίωσε πλήρως τοὺς ἁγίους Σου πόθους. Οἱ ἀπὸ δεκαετηρίδων ὁλοκλήρων τὰς φάλαγγας πυκνώσαντες ἱερολοχῖται αὐτῆς, ἀπὸ τῆς σεβασμίας Σου εἰκόνος ἐμπνεόμενοι καὶ ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Σου σκιᾶς καθοδηγούμενοι, ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουσι πάντοτε οἱ πρόθυμοι τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καὶ εὐπειθεῖς διάκονοι πρὸς ἐξυπηρέτη-

---

(120) ***Κωδ. Π. Ἀρχειοφ***, ΚΘ' σελ. 49 καὶ ἑξ. —Mansi 40 σ. 489 ἑξ. — Ἱστορικαὶ σημειώσεις περὶ τῆς κατὰ Χάλκην ἱ. θεολ. σχολῆς ὑπὸ ***Ἀμασείας Ἀνθίμου*** ἐν ***Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ*** ΚΒ' [1902] σ. 364. - Πρόχειροι σημειώσεις περὶ τῆς ἐν Χάλκῃ θεολ. σχολῆς ὑπὸ ***Χ. Ἀνδρούτσου*** ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τῶν Ἐθν. Φιλ. Καταστημάτων 1905 σ. 109 ἑξ.—***Ι. Σοκολὼφ*** ὡς ἀνωτ. σ. 569.—Κανονισμὸς τῆς ἐν Χάλκῃ θεολ. σχολῆς τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας ἐν ΚΠόλει 1853.

(121) Τὸ κτίριον τῆς βιβλιοθήκης ἔκειτο πρὸς Α. τοῦ ἱ. ναοῦ ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν λαμπρῶς ᾠκοδομημένον καὶ ἔχον ἐναποτεταμιευμένα πλεῖστα πολύτιμα βιβλία. [***Μ. Πρωτ. Ἀθηναγ.*** ὡς ἀνωτ. σ. 131], λέγεται δὲ ὅτι Γερμανὸς ὁ Δ' ἀπεθησαύρισεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ταύτῃ τὰ ἐκ τῆς πατριαρχικῆς τοιαύτης χειρόγραφα [***Μ. Γεδεών***, χρονικὰ τοῦ πατριαρχ. οἴκου καὶ τοῦ ναοῦ ΚΠολις 1884 σελ. 116]. Μετὰ θάνατον τοῦ Γερμανοῦ ἡ ἀτομικὴ αὐτοῦ βιβλιοθήκη ἐναπετέθη τῷ 1858 ἐν τῇ τῆς Σχολῆς κατὰ τὴν ἐν σελ. 26 τοῦ ***Κώδικος τῶν εἰς τὴν θεολ. σχολὴν ἀναθημάτων*** σημείωσιν ἔχουσαν ὧδε: «Τῇ σπουδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ἀνετέθη εἰς τὴν Σχολὴν ἡ διασωθεῖσα βιβλιοθήκη τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου ἀειμνήστου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κυροῦ Γερμανοῦ συνισταμένη ἐκ βιβλίων τῶν πλείστων ἀξιολόγων, τινῶν δὲ καὶ σπανίων, ἅπερ καὶ καταγραφέντα ἐν καταλόγῳ, ἑκάστου τούτων σεσημασμένου διὰ τῶν στοιχείων Γ. Π. τουτέστι: Γερμανοῦ Πατριάρχου, ἀπετέθησαν ἐν τῇ τῆς σχολῆς βιβλιοθήκῃ, πρὸς ἀίδιον αὐτοῦ μνημόσυνον, τῆς ἱερᾶς Σχολῆς ὁμολογούσης ἄλλως διηνεκῆ τὴν πρὸς τὸν μακάριον τοῦτον ἄνδρα ὀφειλομένην παρ' αὐτῆς εὐγνωμοσύνην».

σιν τῶν ἁγίων αὐτῆς συμφερόντων καὶ πρὸς κοινὴν ὠφέλειαν τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος (122).

Ἀναπαύου λοιπὸν ἐν εἰρήνῃ!

---

(122) Ἐν περιόπτῳ θέσει τῆς μεγάλης αἰθούσης τῶν τελετῶν τῆς Σχολῆς εὕρηται ἀνηρτημένη εἰς μέγα σχῆμα ἡ ἐλαιογραφία Γερμανοῦ τοῦ Δ', ἐφ' ἧς σημειοῦται τόδε: «***Γερμανὸς Πατριάρχης ΚΠόλεως, Βυζάντιος, ἐτῶν 55, 1844, Ἰανουαρίου 12, διὰ ζωγράφου Κωνσταντίνου Ἰγγλέση. ΚΠολις***».

Σχετικῶς πρὸς τὴν στερέωσιν καὶ καρποφόρον βιοτὴν τῆς Σχολῆς ὁ ἐν Ἀντιγόνῃ ἐφησυχάζων πρώην ΚΠόλεως Κωνστάντιος Α' ὁ ἀπὸ Σιναίου ἔγραφε:

«Εἴθε συντηρηθείη, ἴδοιμεν πάντες καρποὺς παιδείας ἐκκλησιαστικῆς δεούσης, καὶ ἀχθέντες οἱ ἐκ τοῦ ἱεροῦ κλήρου μαθητευόμενοι προόδῳ διανοίας, μελέτῃ βαθυτάτῃ τῆς θεολογίας καὶ γνώσει τῶν μυστηριωδῶν δογμάτων, ἱερῶν κανόνων καὶ τῇ ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν θεοπνεύστων Πατέρων διδασκαλίᾳ, διαπρέψειεν αὐτοὶ τέως, ἐφ' αἷς ἂν ταχθείεν θέσεσι, γενναίως ἀγωνιζόμενοι τῇ διανομῇ τοῦ λόγου ἀπ' ὀκρίβαντος ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας». ***(Κωνσταντινιὰς*** ὡς ἀνωτέρω σελ. 220 σημ. 1).

Ὑπομνήσεως ἄξια εἶναι καὶ ὅσα ἀνάλογα ὁ γνωστὸς βυζαντιολόγος G. Schlumberger ἐσημείου:

«Si les jeunes lévites, dont les années s'écoulent dans ce lieu bêni, dont les heures se partagent entre l'austérc méditation des vieux pères de l'Eglise et la contemplation de ces sereines beautés, ne deviennent pas des prêtres accomplis, c'est que leur âme est vide d'aspirations, incapable d'essor» (les îles des Princes 2me éd. Paris 1925 σ. 131).

(Ἕπεται τὸ τέλος).

† Ο ΣΑΡΔΕΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Η ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΙΣ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος].

ΔΙΑΦΟΡΑ ΠΡΟΤΑΘΕΝΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

Μέγας ἀριθμὸς σχεδίων προὐτάθη, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων εἶναι ποικίλα. Διαφέρουσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, ἄλλα μὲν ἐκ τῆς διαιρέσεως τῶν μηνῶν εἰς 30, 31 καὶ 28 ἡμέρας, ἄλλα δὲ ἐκ τῆς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος πρὸς τὴν ὁποίαν ἀντιστοιχεῖ ἡ πρώτη ἑκάστης τριμηνίας καὶ ἄλλα τέλος ἐκ τῆς τοποθετήσεως τὴν ὁποίαν δίδουσιν ἢ εἰς τὰς ἐμβολίμους ἡμέρας ἢ μῆνας, εἴτε εἰς τὴν ἀρχὴν εἴτε εἰς τὸ τέλος ἑκάστης τριμηνίας.

Ὡς ὑποδείγματα ἐλήφθησαν τὸ δημοκρατικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ 1793, καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ κ. C. Flammarion ὑποδειχθὲν κατὰ τὸ 1879 Ἡμερολόγιον.

Ἡ ἀνθρωπότης ἐστερήθη τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου τὴν ἐπιτελεσθεῖσαν κατὰ τὸ ἔτος 1793, ὅτε ἡ Ἐθνοσυνέλευσις τῶν Γάλλων ἀπεφάσισε τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου. Ἐξαίρετον τὸ Δημοκρατικὸν Ἡμερολόγιον καὶ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως καὶ ἀπὸ ἐφευρετικότητος τῶν ὀνομάτων τῶν μηνῶν, ἀπηλλαγμένον καθολικῶν ἀναμνήσεων.

Τὸ σύστημα τοῦτο μετὰ τῶν ποιητικῶν του σημάνσεων ἀπετέλει ἔτος ἐκ 12 μηνῶν, ἐκ 30 ἡμερῶν ἕκαστος, διαιρουμένων κατὰ 36 δεκάδας. Οἱ 12 οὗτοι μῆνες παρηκολουθοῦντο ἀπὸ 5 παραπληρωματικὰς ἡμέρας. Τὸ ἔτος ἤρχιζε κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν, τὴν 22αν Σεπτεμβρίου. Ἁπλούστατον ὂν ἐχρησιμοποιήθη κατὰ τὴν διάρκειαν 12 μόνον ἐτῶν.

Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἀστρονόμου κ. C. Flammarion τὰ ἔτη κανονικῶς θὰ ἔχωσι τὰς ἰδίας ἡμερομηνίας· θὰ σύγκεινται ἐκ 52 ἑβδομάδων, ἐξ 7 ἡμερῶν, θὰ ἀρχίζωσι πάντοτε τὴν Δευτέραν. Θὰ χωρίζωνται ὑπὸ μιᾶς μόνον λευκῆς ἡμέρας ἢ δύο διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη. Αἱ μηνιαῖαι λήξεις θὰ γίνωνται κανονικῶς κατὰ τὴν 30ὴν τοῦ μηνός. Τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν διετηρήθησαν, μὴ ἀποκλειομένων εἰς τὸ μέλλον τῆς ἀλλαγῆς τῶν ὀνομάτων τῶν τεσσάρων τελευταίων μηνῶν.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ἥτις ἑορτάζεται μεταξὺ τῆς 80ῆς καὶ τῆς 114ης ἡμέρας τοῦ ἔτους, μὲ διαφορὰν 34 ἡμερῶν, τῶν ὁποίων τὸ ἥμισυ εἶναι 17,

θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο μὲ τὴν πλησιεστέραν Κυριακὴν τῆς 80+17 ἢ 97ης ἡμέρας τοῦ ἔτους, δηλαδὴ τὴν Κυριακὴν 7 Ἀπριλίου.

Σχέδιον ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν.—Τὸ σχέδιον τοῦτο ἔχει ὡς βάσιν τὴν τριμηνίαν· τὸ ἔτος σύγκειται ἐκ τεσσάρων ἴσων τριμηνιῶν, ἀποτελουμένων ἐξ 91 ἡμερῶν (δύο μηνῶν ἐκ 30 καὶ ἑνὸς μηνὸς ἐκ 31 ἡμερῶν). Αἱ διάφοροι ἡμερομηνίαι καὶ ἑορταὶ θὰ συμπίπτωσιν εἰς τὴν αὐτὴν ἡμέραν κατὰ τὰ διάφορα ἔτη· ἕκαστον ἔτος θὰ περιλαμβάνῃ 13 ἀκριβεῖς ἑβδομάδας, ἤτοι 91 ἡμέρας· θ' ἀρχίζῃ πάντοτε τὴν αὐτὴν ἡμέραν, τὴν Δευτέραν, ἡ δὲ 31 ἑκάστης τριμηνίας θὰ εἶναι Κυριακή.

Α' τριμηνία	*Β' τριμηνία*	*Γ' τριμηνία*	*Δ' τριμηνία*
Ἡμέρα νέου ἔτους	—	δίσεκτος ἡμέρα	—
Ἰανουάριος . . . 30	Ἀπρίλιος 30	Ἰούλιος 30	Ὀκτώβριος . . . 30
Φεβρουάριος. . . 30	Μάϊος 30	Αὔγουστος 30	Νοέμβριος 30
Μάρτιος 31	Ἰούνιος 31	Σεπτέμβριος. . . 31	Δεκέμβριος . . . 31
ἡμέραι 91	ἡμέραι. 91	ἡμέραι 91	ἡμέραι. 91

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο δέον νὰ προστεθῶσι δύο ἐμβόλιμοι ἡμέραι, ἀναλόγως τοῦ ἔτους, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι δίσεκτον ἢ οὔ. Ἡ μία ἐκ τῶν ἡμερῶν τούτων εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ νέου ἔτους, ἥτις προηγεῖται τῆς 1ης Ἰανουαρίου. Ἡ ἄλλη εἶναι ἡ δίσεκτος, ἥτις προηγεῖται τῆς 1ης Ἰουλίου. Αἱ ἐμβόλιμοι αὗται ἡμέραι εἶναι ἄνευ ἡμερομηνίας.

Σχέδιον Ἡμερολογίου τῆς Εἰρήνης. –Τὸ σχέδιον τοῦτο περιλαμβάνει δύο σπουδαίας μεταλλαγάς: 1ον) τὴν σμίκρυνσιν ὅλης τῆς ἑβδομάδος εἰς 6 ἡμέρας διὰ τῆς ἐξαλείψεως τῆς Πέμπτης. Ὁ ἀκρωτηριασμὸς οὗτος ἐπιτρέπει ὅπως τὸ ἔτος σύγκειται ἐκ 12 μηνῶν, ἐκ 30 ἡμερῶν ἕκαστος, ἀποτελούμενος ἐκ 5 ἑβδομάδων (6 ἡμερῶν). Ἡ πρώτη ἑκάστου μηνὸς θὰ εἶναι Δευτέρα, ἡ δὲ τελευταία Κυριακή. 2ον) οἱ 12 μῆνες θὰ διετήρουν τὰ παλαιά των ὀνόματα, ἀπομείναντα ἐκ μακρᾶς χρήσεως.

Α' τριμηνία	*Β' τριμηνία*	*Γ' τριμηνία*	*Δ' τριμηνία*
Ἡμέρα νέου ἔτους	Ἑορτὴ νεότητος	Ἐθνικὴ ἑορτὴ	Οἰκογεν. ἑορτὴ
Ἰανουάριος. . . . 30	Ἀπρίλιος. 30	Ἰούλιος. 30	Ὀκτώβριος . . . 30
Φεβρουάριος. . . 30	Δόξαν ἐργασίας	Αὔγουστος. . . . 30	Νοέμβριος 30
Μάρτιος. 30	Μάϊος 30	Σεπτέμβριος . . 30	Δεκέμβριος . . . 30
—	Ἰούνιος 30	—	—
ἡμέραι. 90	ἡμέραι. 90	ἡμέραι 90	ἡμέραι. 90

Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ συνήθους ἐκ 365 ἡμερῶν ἔτους προστίθενται 5 ἡμέραι ἀχρονολόγητοι, αἱ ὁποῖαι θὰ θεωροῦνται ὡς ἑορτάσιμοι. Ἡ πρώτη (κατὰ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον) θὰ εἶναι ἡμέρα τοῦ νέου ἔτους. Ἡ δευτέρα (κατὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν) ὡς ἑορτὴ τῆς ἀνοίξεως, τῆς νεότητος. Ἡ τρίτη (κατὰ τὸ ἐαρινὸν ἡλιοστάσιον) ὡς ἐθνικὴ ἑορτή. Δυνατὸν ἐπίσης διά τινα ἔθνη νὰ προσδιορισθῇ ὡς ἑορτὴ θρησκευτική, ἀγροτική, ἐμπορικὴ κτλ. Ἡ τετάρτη (κατὰ τὴν φθινοπωρινὴν ἰσημερίαν) ὡς ἑορτὴ οἰκογενειακὴ καὶ τέλος ἡ πέμπτη μεταξὺ Ἀπριλίου καὶ Μαΐου εἰδικῶς πρὸς δόξαν τῆς ἐργασίας.

Διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη θὰ ὑπάρχῃ μία ἀχρονολόγητος ἐπὶ πλέον ὡς ἡμέρα δίσεκτος, ἥτις θὰ ἐτοποθετεῖτο μεταξὺ τῆς Κυριακῆς 30 Δεκεμβρίου καὶ τῆς πρώτης ἀχρονολογήτου ἡμέρας τοῦ νέου ἔτους κάθε τέσσαρα μόνον ἔτη. —Ἕνεκα τῆς ἀπωλείας τῆς ἡμέρας Πέμπτης προτείνεται ὅπως αἱ πέντε πρῶται ἡμέραι ἑκάστου μηνὸς χρησιμοποιοῦνται δι' ἐργασίαν ὑποχρεωτικῶς ἄνευ διακοπῆς.

Σχέδιον Ἡμερολογίου τῆς Ἐλευθερίας.—Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἔχει ὡς βάσιν τὴν ἑβδομάδα, τὸ ἔτος ἀποτελεῖται ἐκ 13 μηνῶν, ἐξ 28 ἡμερῶν ἕκαστος (13×28=364 ἡμερῶν). Ἕκαστος μὴν περιλαμβάνει τέσσαρας ἑβδομάδας ἐξ 7 ἡμερῶν. Αἱ δὲ ἀχρονολόγητοι ἡμέραι θὰ παρεμβάλλωνται ἡ μία μεταξὺ τῆς 28ης Δεκεμβρίου καὶ τῆς 1ης Ἰανουαρίου, ὀνομαζομένη ἡμέρα νέου ἔτους, ἡ δὲ ἄλλη διὰ τὰ δίσεκτα ἔτη μεταξὺ τῆς 28ης Ἰουνίου καὶ τῆς 1ης Ἰουλίου, κάθε 4 ἔτη, ὡς δίσεκτος ἡμέρα. Ὁ πρόσθετος δέκατος τρίτος μήν, παρεμβαλλόμενος μεταξὺ τοῦ μηνὸς Μαρτίου καὶ Ἀπριλίου, θὰ φέρῃ τὸ ὄνομα Ἐαρινὸς (vernal) καὶ θὰ ἄρχεται πάντοτε κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν.

Α' τριμηνία	*Β' τριμηνία*	*Γ' τριμηνία*	*Δ' τριμηνία*
Ἡμέρα νέου ἔτους	Ἐαρινός. 28	Ἡμέρα δίσεκτος	—
Ἰανουάριος. . . . 28	Ἀπρίλιος. 28	Ἰούλιος. 28	Ὀκτώβριος . . . 28
Φεβρουάριος. . . 28	Μάϊος 28	Αὔγουστος. . . . 28	Νοέμβριος 28
Μάρτιος. 28	Ἰούνιος 28	Σεπτέμβριος. . . 28	Δεκέμβριος. . . . 28

Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο αἱ αὐταὶ ἡμερομηνίαι ἀντιστοιχοῦσιν κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ὁ μὴν ἀρχίζει καθ' ἑκάστην Δευτέραν καὶ ὅλοι οἱ μῆνες ἔχουσι τὴν αὐτὴν διάρκειαν.

(Ἕπεται τὸ τέλος).

Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΜΕΤΑΛΛΕΙΟΛΟΓΟΣ-ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΗΣ Ι. ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΧΑΛΚΗΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

Μετὰ σεμνότητος καὶ κατανυκτικῆς μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἡ Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, θεμελιωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ Ἑορτὴ ἐλαμπρύνθη μὲ Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν Λειτουργίαν καὶ τὴν χειροτονίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Τιμοθέου. Τὸν Πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ἄμβωνος ἐξεφώνησεν ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μιλήτου κ. Αἰμιλιανός, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Παρίσταντο ὁ Ἐξοχώτατος Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Σπ. Πολυχρονιάδης μετὰ τῆς Εὐγενεστάτης συζύγου αὐτοῦ, οἱ Ὀφφικιάλοι τῆς Ἐκκλησίας, ἔγκριτοι ὁμογενεῖς καὶ ἀπειροπληθὲς Ἐκκλησίασμα ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Πόλεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Ἐξ Εὐρώπης προερχόμενος ἀφίκετο ἐνταῦθα καὶ ἐφιλοξενήθη ἐπί τινας ἡμέρας ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὁ ἐκ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Ἀντιοχικοῦ θρόνου Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τύρου καὶ Σιδῶνος κ. Θεοδόσιος, Ἱεράρχης γλωσσομαθής, σεμνὸς καὶ μὲ παράστασιν εὐπρεπῆ. Ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἀντεπροσώπευσε τὴν οἰκείαν Ἐκκλησίαν ἐν τῇ συνελθούσῃ κατὰ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον Μικτῇ Δογματικῇ ἐξ Ὀρθοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν καὶ εἶτα καὶ Παλαιοκαθολικῶν Ἐπιτροπῇ, ἐπεφορτίσθη δὲ καὶ δι' ἰδιαιτέρας παρὰ τοῖς ἐν Παρισίοις ἁρμοδίοις κύκλοις ἐκκλησιαστικῆς ἀποστολῆς. Ἀναχωροῦσα παρέλαβε τὴν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας ἀναγκαιοῦσαν ποσότητα Ἁγίου Μύρου. Τὴν Α. Σεβασμιότητα ἀφικνουμένην τὴν 18ην καὶ ἀναχωρήσασαν τὴν 21ην παρόντος μηνὸς ἐχαιρέτησε καὶ προέπεμψε τιμητικῶς ἐκ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ Πανοσιολ. Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἁγ. καὶ Ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀδαμάντιος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Προερχόμενος ἐξ Εὐρώπης, ἔνθα ἀντεπροσώπευσε τὴν οἰκείαν Ἐκκλησίαν ἐν τῇ Μικτῇ Δογματικῇ Ἐπιτροπῇ, ἐν Λονδίνῳ καὶ Βόννῃ, ἀφίκετο ἐνταῦθα τὴν 22αν λήγοντος μηνὸς καὶ φιλοξενεῖται ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πάφου κ. Λεόντιος. Ἡ Α. Σεβασμιότης ἐποιήσατο τὰς σπουδὰς αὐτῆς ἐν Ἀμερικῇ, εἶναι ἡλικίας 35 ἐτῶν, μὲ ζῆλον ἀκραιφνῆ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Συνελεύσεως ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἀθηναγόρας ἐξῃτήσατο τηλεγραφικῶς τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας. Ἐγένετο κατάλληλον χαιρετιστήριον τηλεγράφημα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΣΘΟΝΙΑΣ

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐσθονίας κ. Ἀλεξάνδρου ἐξαιτησαμένου τὴν ἐτυμηγορίαν τῆς Ἐκκλησίας, εἴ γε ἐπιτρέπεται ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία προσώπου ἀγάμου, ἄγοντος τὸ εἰκοστὸν τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας, πρὸς διορισμὸν ἔν τινι κοινότητι, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὰ ἄλλα τοῦ ὑποδεικνυομένου ὑποψηφίου προσόντα, ὡς καὶ τοὺς ἐν τῷ σχετικῷ γράμματι ἀναφερομένους ἐξαιρετικοὺς λόγους, ἐνέκρινε, κατ' οἰκονομίαν, τὴν χειροτονίαν.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ

Συνοδικῶς παρεσχέθη τῷ Σεβασμιωτάτῳ Γέροντι Μητροπολίτῃ Χαλκηδόνος κ. Ἀγαθαγγέλῳ τρίμηνος ἄδεια πρὸς περίθαλψιν τῆς ὑγείας αὐτοῦ. Ἡ «Ὀρθοδοξία» εὔχεται τῇ Α. Σεβασμιότητι ταχεῖαν ἀποκατάστασιν τῆς πολυτίμου ὑγείας αὐτῆς.

ΔΩΡΕΑ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γέρων ἅγιος Χαλκηδόνος κ. Ἀγαθάγγελος διὰ γράμματος αὐτοῦ ἀνήγγειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι δωρεῖται εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολ. Σχολῆς πολύτιμον ἀρχαῖον ἐγκόλπιον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

Εὐμενεῖ συγκαταθέσει τῆς σεβαστῆς Κυβερνήσεως, ἐνηργήθη ὑπὸ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς παρὰ τὴν Τραπεζοῦντα Μονῆς Σουμελᾶ ἀρχιμ. Ἀμβροσίου ἡ ἐκσκαφὴ τῆς ἐκεῖ κεκρυμμένης ἀπὸ τοῦ 1923 σεπτῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας τοῦ Σουμελᾶ, τῆς ἐπιλεγομένης «Ἀθηνιώτισσας» καὶ ἡ ἐν Ἀθήναις μεταφορὰ αὐτῆς πρὸς κατάθεσιν ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων.

ΤΑΞΕΙΔΙΑ

Μετὰ μηνιαίαν ἀπουσίαν ἐπανέκαμψεν ἐξ Ἑλλάδος ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σάρδεων καὶ Πισιδίας κ. Γερμανός.

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΠΡΕΒΕΖΗΣ

Μετὰ πολλῆς τῆς λύπης ἐγνώσθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡ παραίτησις ἐκ τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Ἰωακείμ, συνεπείᾳ τῆς ἀπὸ μακροῦ κατατρυχούσης αὐτὸν νόσου.

Ἡ Α. Σεβασμιότης ἐπὶ πολλὰ ἔτη διηκόνησεν τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ σπανίας

ἀφοσιώσεως καὶ ἀγάπης, διακριθεῖσα διὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ ἤθους, τὴν ἀξιοπρεπῆ ἀρχιερατικὴν παράστασιν, τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων, τὴν ἱεροπρέπειαν, τὴν προσήλωσιν εἰς τὰς ἱερὰς παραδόσεις τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἐν ᾗ ὑπηρέτησεν ὡς Ὑπογραμματεύς, Δευτερεύων καὶ Μ. Ἀρχιδιάκονος. Ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης ἐκλήθη εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας, εἶτα Ρόδου καὶ τελευταῖον Νικοπόλεως, πανταχοῦ ἀφήσας ἀγαθωτάτην ἐντύπωσιν ἀμέμπτου Ποιμενάρχου.

Ἡ Μ. Ἐκκλησία, μνήμων πάντοτε τῆς χρηστῆς ἐν αὐτῇ διακονίας τοῦ συμπαθοῦς καὶ διακεκριμένου Ἱεράρχου, εὔχεται αὐτῷ ὑγιεινὸν καὶ ἡσύχιον τὸν ὑπόλοιπον βίον.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΠΑΡΟΙΚΙΑ

Ἡ Α. Θ. Παναγιότης πληροῦσα εὐλαβῆ αἴτησιν τοῦ πρωθιερέως τῆς ἐνταῦθα Ἀγγλικανικῆς παροικίας κ. Pollard ἐδωρήσατο δύο καινουργεῖς εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς Θεομήτορος, προοριζομένας διὰ τὸν οἰκεῖον ἱ. ναόν. Ταύτας ἐκόμισεν ὁ θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μιλήτου, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου κ. Αἰμιλιανός, ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἀγγλομαθοῦς κωδικογράφου ἱερολογ. κ. Θεοφάνους, τῇ 1ῃ Νοεμβρίου, ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ἑορτῇ τῶν ἁγίων Πάντων, κατὰ τοὺς χριστιανοὺς τῆς Δύσεως. Ἡ καθιέρωσις τῶν σεπτῶν εἰκόνων ἐγένετο κατὰ τὴν λειτουργίαν ὑπὸ τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀντιπροσώπου συμφώνως πρὸς τὴν ἐν τῷ Εὐχολογίῳ ὁριζομένην τάξιν, μεθ' ὃ ἡ Α. Θεοφιλία διὰ συντόμου πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα προσλαλιᾶς ἐξῆρε τὴν σημασίαν τῶν προσφερομένων ἱερῶν δώρων, ὡς εὐλογίας τῆς Α. Θ. Παναγιότητος πρὸς τὸ ἐνταῦθα ποίμνιον τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὡς αἰσθητῶν σημείων τῶν ἀγαθῶν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν σχέσεων. Ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα ὡμίλησε καὶ ὁ ἱερουργῶν ἱερεὺς κ. Pollard, ἐκφράσας ἅμα καὶ τὴν συγκίνησιν καὶ τὰς εὐχαριστίας τῆς παροικίας ἐπὶ τῇ προσγινομένῃ αὐτῇ ἀπὸ μέρους τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τιμῆς. Ὁ Πατριαρχικὸς ἀντιπρόσωπος προσηκόντως ἐτιμήθη κατά τε τὴν ἐπακολουθήσασαν ἐν τῷ ἱερατικῷ οἰκήματι δεξίωσιν.

Ι. ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποβιώσαντος ἡγουμένου τῆς Ἱ. Μονῆς Καρακάλου ἀρχιμανδρίτου Γερασίμου διωρίσθη ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης Κοδρᾶτος.

ΥΠΟΤΡΟΦΙΑΙ

Συστάσει τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Βελιγραδίου κ. Βαρνάβα ἐνεκρίθη ὅπως καταταχθῇ ἐν τοῖς τακτικοῖς μαθηταῖς τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς ὁ Στέφανος Στεφάνοβιτς, ὡς ὑποτρόφου τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

—Τῇ Κυριακῇ, 29 Νοεμβρίου, ἐν τῷ ναϊδρίῳ τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς ἐγένετο ἡ εἰς διάκονον χειροτονία τοῦ ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς ἕκτης τάξεως Ἀνδρέου Λα-

γούρου, ἱερουργοῦντος τοῦ Σχολάρχου, Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σταυρουπόλεως κ. Ἰωακείμ.

— Αἰτήσει τοῦ ἐν Κῷ Γενικοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἀνετέθη τῷ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Ρόδου κ. Ἀποστόλῳ ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ Πέτρου Παπαγεωργίου, προοριζομένου διὰ τὴν Κοινότητα Ἀντιμαχείας.

— Ἐνεκρίθη ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ ἐξ Ἄνδρου Σταματίου Λ. Γιαννίση, διδάκτορος τῆς φιλολογίας διὰ τὴν Κοινότητα Καλαφατίου Ρουμανίας.

— Ἐνεκρίθη ἡ εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ Θεμιστοκλέους Τριανταφυλλίδου, προοριζομένου διὰ τὴν Κοινότητα Τὸπ-καποῦ.

ΟΝΟΜΑΤΗΡΙΑ

— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη τηλεγραφικῶς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, ἑορτάσαντα τὰ ὀνομαστήρια αὐτοῦ.

— Ὡσαύτως συνεχάρη τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας Τυρολόης κ. Χρυσόστομον, Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσόστομον, Φλωρίνης κ. Χρυσόστομον, Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιον καὶ Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιον.

— Ἐπίσης εἰς τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον Χαριουπόλεως κ. Γεννάδιον διεβιβάσθησαν αἱ Πατριαρχικαὶ εὐχαί.

ΣΙΝΑΪΤΙΚΟΝ ΜΕΤΟΧΙΟΝ

Ἀνακληθέντος τοῦ παρὰ τῷ ἐνταῦθα Σιναϊτικῷ Μετοχίῳ, Ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σιναίου κ. Παυλίνου Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Νήφωνος, εἰς ἀντικατάστασιν αὐτοῦ ἀπεστάλη ἐνταῦθα ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Δοσίθεος.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Παραμυθίας καὶ Φιλιατῶν κ. Ἀθηναγόρας, τὸν ὁποῖον διακρίνει βαθεῖα ἀγάπη πρὸς τὴν μελέτην καὶ φιλοπονίαν, ἐξέδωκε τέσσαρας νέας Πραγματείας, τὰς ἑξῆς :

1) Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γεράσιμος ὁ Β´ ὁ Κακαβέλας.

2) Ὁ Ἱερομάρτυς Σεραφεὶμ ὑπῆρξε πράγματι Ἀρχιεπίσκοπος Φαναρίου καὶ Νεοχωρίου ;

3) Νικηφόρος Μελισσηνὸς-Κομνηνός.

4) Διονύσιος ὁ Σκυλόσοφος.

—Ἐξεδόθησαν : Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Γερβασίου «Ἀντιχιλιαστικὰ» καὶ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Πολυκάρπου «περὶ Μασωνισμοῦ».

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Ἡ Κοινότης Βαφεοχωρίου, γενέτειρα τοῦ ἀειμνήστου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακεὶμ τοῦ Γ´ ἐτέλεσε, κατὰ τὸ εἰωθός, μνημόσυνον τῇ 13ῃ λήξαντος μηνός,

ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου (13 Νοεμβρίου 1912). Κατὰ τοῦτο παρέστη ἐξ ὀνόματος τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ προσεῖπε τὰ εἰκότα τῇ τε Κοινοτικῇ Ἀντιπροσωπείᾳ καὶ τῇ οἰκογενείᾳ τοῦ μεταστάντος ὁ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μιλήτου κ. Αἰμιλιανός, Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

ΘΑΝΑΤΟΙ

Προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ ἐτελεύτησε καὶ ἐκηδεύθη τῇ 29 παρελθόντος μηνὸς Σεπτεμβρίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Πατριαρχικῇ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως ἐν Πριγκήπῳ, ὁ ἡγούμενος αὐτῆς Ἀρχιμανδρίτης Κωνστάντιος. Ἐν Πριγκήπῳ γεννηθείς, κατετάχθη ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ἐν τοῖς μοναχοῖς τῶν Μετεώρων. Προαχθεὶς εἰς Πρεσβύτερον διωρίσθη ἐφημέριος καὶ εἶτα προϊστάμενος ἐν τῇ γενετείρᾳ. Βραδύτερον ὑπηρέτησεν ὡς ἐπιστάτης καὶ εἶτα οἰκονόμος καὶ πνευματικὸς πατὴρ ἐν τῇ Ἱ. Θεολογικῇ Σχολῇ καὶ ἀκολούθως ὡς ἡγούμενος τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Σκήτης τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος, ἀπὸ δωδεκαετίας δὲ ὡς ἡγούμενος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεταμορφώσεως Πριγκήπου, διακριθεὶς πάντοτε ἐπὶ σεμνότητι, ἱεροπρεπείᾳ καὶ ἀφοσιώσει εἰς τὸ καθῆκον. Τῆς κηδείας, γενομένης δαπάνῃ τῆς Ἐκκλησίας, προέστη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πριγκηποννήσων κ. Θωμᾶς, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν θεοφιλ. Ἐπισκόπων Μιλήτου κ. Αἰμιλιανοῦ καὶ Τρῳάδος κ. Εὐσταθίου καὶ πολλῶν ἱερέων. Τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἀντεπροσώπευσεν ὁ πανοσιολ. Δευτερεύων κ. Γρηγόριος.

— Ἀπεβίωσε καὶ ἐκηδεύθη ἐν Ἀθήναις μετὰ πάσης τιμῆς ὁ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς Γεώργιος Ἀθανασάκης. Ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς διεκρίνετο διὰ τὸν ἀκραιφνῆ ζῆλον πρὸς τὰ Γράμματα, τὴν ἐντιμότητα τοῦ χαρακτῆρος καὶ τὴν ἀγαθότητα τῶν αἰσθημάτων του. Τὴν κηδείαν παρηκολούθησαν πολλοὶ τῶν εὑρεθέντων ἐν Ἀθήναις Ἱεραρχῶν, μαθηταὶ τοῦ μεταστάντος,